

Sose vagy elhagyatott

Tükör Biblia
Korintusiaknak

írt

2. levél

Mirror
Bible
Fordítás

Hígítatlan

Evangélium

Francois du Toit

Egy lealacsonyodott
gondolkodásmódból az igazi
származásunk szerinti
kinyilatkoztatott látásmódra váltunk
át.

KORINTUSIAKNAK ÍRT MÁSODIK LEVÉL, Tükör Biblia - Mirror Bible – Francois du Toit

A levél legfontosabb gondolatai

A Szentírás két részlete, melyek a saját életemre és az üzenetemre szinte mindennél nagyobb hatást gyakoroltak, ebben a levélben van feljegyezve. Ezek a 2Korintusi 3:18 „Most mi mindannyian új megértéssel látjuk önmagunkat őbenne, mintegy tükör által. Így tehát egy lealacsonyodott gondolkodásmódból az igazi származásunk szerinti kinyilatkoztatott látásmódra váltunk át.”

Valamint még ezek az igeversek a 2Korintusi 5:14-17-ben: „Krisztus szerelme szorongat minket és visszhangzik bennünk. Csak egyetlen következtetést enged nekünk: Jézus meghalt az emberiség halálával. Tehát Isten logikája szerint egy meghalt mindenkiért, ezért minden ember ővele egyidejűleg egyszerre meghalt. Ha már most mindannyian az ő halálába voltak belefoglalva, akkor éppen ugyanígy bele voltak foglalva az ő föltámadásába is. Szeretetének ez a lelepleződése újraértelmezi az emberi életet. A Krisztussal való kapcsolatunkon kívül bármilyen más alapon hivatkozni önmagunkra semmit se ér. Ez radikális. Semmilyen címke, amely korábban valakit meghatározhatott volna, nem hordoz többé jelentőséget. Még a Krisztusról szóló kedvenc tantételeink is új értelmet kapnak. Bármilyen, amit őrá történelmi vagy érzelmi alapon ismertünk, ennek a következtetésnek a hatására megváltozik. (Ha Krisztust Isten szemszögéből felfedezzük, akkor megismerjük önmagunkat és minden más emberi életet is az Isten szemszögéből.) Bárkinek is hittétek magatokat korábban, Krisztusban most teljesen új ember vagytok. A régi módja annak, ahogyan magatokat és másokat láttátok, véget ért. Nézzétek! Jézus feltámadása mindent újjá tett!”

Scofield's Reference Bible a következőket jegyzi meg a 2. Korintusi levélről:

Keltezése: Kr. u. 60; valószínűleg Filippiből, az ApCsel 19:23-20:1-21-ben leírt események után. Ez a levél a nagy apostol meghatározó állapotát tárja fel ebben az időben. Testi gyengeség, fáradtság és fájdalom jellemezte, és emellett még a lelki terhei is. Ez kétféle volt: aggódott, hogy a gyülekezetek a törvénytartók megjelenése miatt megmaradnak-e a kegyelemben, és gyötrődött a szíve amiatt, hogy a zsidók és a zsidókeresztények bizalmatlanságot tápláltak felé.

A „törvényeskedők” dermesztő tantételeihez gyűlöletkeltés és az apostolságának tagadása társult. Nyilvánvaló, hogy az igazán veszélyes szekta Korintusban az volt, amelyik azt mondta: „és én a Messiás vagyok”. (1Kor 1:12) Elutasították a kegyelem tanainak Pál általi, új kinyilatkoztatását; valószínűleg magukat azzal igazolták, hogy Urunk, mint „a körülmetéltek szolgája” [Róm 15:8] jelent meg; látszólag megfedkezve arról, hogy Krisztus halála egy új felosztást vezetett be. Ez szükségessé tette Pál apostoli üzenete eredetének és terjedelmének védelmét. - Scofield's

1. fejezet

1:1 Engem, Pált, eláraszt az az érzés, hogy Isten megbízást adott az életemre. Jézus Krisztus a szolgálatom kényszerítő ereje. Timóteus testvéremmel ezt az írást Isten ekléziájának¹ címezzük Korintusban, beleértve egész Görögország összes szentjét.

(Jelentése egyház¹; az ek prepozícióból, amely mindig származást jelöl, és a kaleo, amely azt jelenti, hogy névvel azonosítani; családnevet adni.)

1:2 Jézus, a Messiás uralma megerősíti azt a tényt, hogy Isten jóindulatában és barátságában részesedtek.

1:3 Istenünk, te látod, hogy minden rendben van. Te vagy Mesterünk, Jézus Krisztus Apja! Te vagy az együttérzés² Atyja és Istene, akiben mindenki egyformán meg van becsülve.

(Az **eulogio**¹ szó a jól sikerült bejelentés; **parakaleo**², a **para**, prepozícióból származik, amely a közelséget, egy hatássférából kiinduló dolgot jelzi, a lakóhelyi összetartozásra utaló utalással, hogy a szerzőjétől és adományozójától származik, származó, azt a pontot jelöli, ahonnan egy cselekvés ered, bensőséges kapcsolat; **kaleo** családnév.)

1:4 Egyszerűen nem létezhet olyan mértékű viszálykodás, mellyel szembesülve annyira elkeseredjünk, hogy még Istentől is eltávolítson minket. Az Ő elválaszthatatlan közelségének¹ tudata azonnal erővel tölt el minket. Emiatt ugyanezt a kézzelfogható közelséget nyújtjuk nektek is a nehézségeitek idején, hogy együtt bújjunk bele az ő bensőséges ölelésének kényelmébe.

(Pál a **parakaleo**¹ szót használja, amely a **para** közelség és a **kaleo**, névvel való azonosítás szóból származik; gyakran fordítják úgy, hogy vigasztalni.)

1:5 Ezt a boldogságot és közelséget, amelyben most részesülünk, Krisztus szenvedéseinek felmérhetetlen hatása¹ okozta. Személyesítések túlaradó mértéke az elválaszthatatlan egységnek ezt az ugyancsak túlaradó érzését idézte elő.

(Pál az **eis**¹ szót használja, ami egy elsődleges prepozíció, amely a befejezésben elért pontot jelzi. A Szentírás témája Krisztus szenvedései és az azt követő dicsőség. Kolosszei 1:24 „Ezért van az, hogy a szenvedés semmilyen formája nem zavarhatja meg az örömet. A ti javatokra vállalt minden szenvedés csak egy újabb lehetőség arra, hogy megerősítsük azt, ami még talán hiányzik (a ti megértésekből) Krisztus szenvedéséből az Ő teste, azaz az egyház érdekében.” [Az a kellemetlenség, amit Pál a hívők érdekében szenvedhetett, nem azért van, hogy Krisztus szenvedéseire hozzáadjuk - mintha Krisztus értünk vállalt szenvedései elégtelenek lennének, hanem azért, hogy még jobban hangsúlyozza és megerősítse az önzetlen szeretet elvét, amely az újszövetségi szolgálatot sürgeti.] lásd 1Pét 1:10)

1:6 A mi szenvedésünk és az Ő közelségéről szóló tanúságtételünk mindezek közepette arra szolgál, hogy bátorságot gyűjtsen bennetek, amikor hasonló viszályokkal szembesültök. Mindannyian ugyanabban az üdvösségben részesülünk, és egyforma közelséget élvezünk.

1:7 Annyira bízunk bennetek, mert tudjuk, hogy nincs semmi, amivel szembenézhetnétek, vagy amit elszenvethetnétek, ami elválaszthatna titeket az Ő közelségétől.

1:8 Szeretnénk, ha tudnátok, hogy nem túlozzuk el azokat a szélsőséges ellentmondásokat és szenvedéseket, amelyekkel Ázsiában szembesültünk. Minden tűrőképességet felülmúló, hatalmas üldöztetés nyomasztott bennünket. Tényleg azt hittük, hogy meg fogunk halni.

1:9 Magunkban megbékéltünk azzal a ténnyel, hogy halálraítéltek vagyunk. Nem volt más menekvés, csak az a hitünk, hogy Isten fel tud támasztani minket a halálból.

1:10 Jézus halálából való feltámadásában már megszabadított bennünket a halál legnagyobb fenyegetésétől. Most mindennap folyamatosan valósággá teszi a győzelmünket, amit a halál követelése fölött arattunk. Bízunk abban, hogy újra feltámaszt bennünket.

(Lásd 2 Kor 11:24-28 és ApCsel 14:19)

1:11 Nagyra értékeljük az imáitokat. Minél többen lesznek társaink az imádságban, annál nagyobb lesz a tanúságtételünkben megosztható hálaadás.

1:12 Örömünk forrása a lelkiismeretünk¹ tanúságtétele. Kristálytisza³ ártatlanságban vagyunk összefonódva². Nyoma sincs olyan rejtett szándéknak, amelyben a test dicsekedhetne. Isten kegyelme megmutatkozik és felerősödik a világban a beszélgetésünk⁴ és a veletek való egységünk által. A kegyelem megsokasodik.

(Amit képesek vagyunk együtt meglátni, rengeteg okot ad arra, hogy dicsekedjek üdvösségünkkel. A **suneido**¹ szó a lelkiismeret, együtt-látás fordítása. A **haplous**² pedig a **hama** szóból származik, ami az egyesülés része. A **pleko** úgy fordítható, hogy összefonódni, és **heilikrine**³ úgy fordítható, hogy a nap sugaraiban megvizsgálva, hogy bizonyítsa hibátlanságát. A **anastrepho**⁴ szó az **ana**, felfelé és a **strepho**, visszafordulni szóból származik. Lásd Jakab 1:5)

1:13 Nincs semmi más, amit a sorok közül kellene kiolvasni, egyedül az, amit képesek lesztek azonnal¹ megértve² visszhangozni. Meg vagyok győződve arról, hogy teljesen meg fogjátok látni a tanúságtételünk szándékát és következményét kiindulóponttól a befejezésig, és soha nem találtok majd okot arra, hogy másként gondolkodjatok.

(Az **anaginosko**¹ szó az **ana**, felfelé és **ginosko** szóból van. Azt jelenti, hogy felismerés által újra megismerni, és **epiginosko**², ahol az **epi** előljárószó folyamatos befolyásra utal; azt jelenti, hogy teljesen megismerni.)

1:14 Bizonyos mértékig már megértettétek, hogy tükröződik¹ egymásban az örömünk. Az Úr Jézus Krisztus napja² már nem egy távoli ígéret, hanem beteljesedett valóság.

(A **kathaper**¹ szó, amelyet gyakori fordítása: „pontosan így”, a **kata**, azaz szerint és a **per** szóból származik, amely a bőséget és alaposságot jelentő enklitikus partikula, amely a **peiro**, azaz átütni szóból származik. A latin enklitikum használata olyan szóra vonatkozik, amely visszahajlítja a hangsúlyt az előző szóra, amit itt „tükröződött” szóval fordítunk. Az „Úr Jézus Krisztus napja”, **hemera**², ami egy meghatározott és kimért időszakot jelent. E kifejezés keleti használata eltér a mi nyugati használatunktól. Egy nap bármely részét egész napnak számítják, ezért a „három nap és három éjjel” kifejezés nem szó szerint három egész napot jelent, hanem legalább egy egész napot és két másik nap egy részét. Az Úr Jézus napja a Szentírás témája, mint az 1Pt 1:10-ben: „Ez volt az, amit a próféták tanulmányoztak és meg akartak ismerni. Üzenetük tartalma mindig arra a napra és személyre mutatott, amikor a megváltás ígérete megvalósul. A Messiás szenvedései megváltják és felszabadítják Isten képmásának és hasonlatosságának dicsőségét az emberi életben. Az a dicsőség, amelyet Ádám az egész emberi nemet képviselve elvesztett, visszatér.” Az ApCsel 17:31 szerint: „A feltámadásban Isten bizonyítékot adott az emberiség megváltott ártatlanságára. A megjövendölt „nap és személy” beteljesedett Jézusban”. Jézus a János 14:20-ban ad összefüggést ennek a napnak: „Azon a napon megtudjátok majd, hogy zavartalan egységben vagyunk egymással. Én Atyámban vagyok, ti bennem vagytok, és én bennetek vagyok”.)

1:15 Alig várom, hogy megünnepeljük közös örömünket! Eredeti tervem az volt, hogy először hozzátok jövök, mielőtt máshová mennék. Azt akartuk, hogy élveznétek látogatásunk kettős áldását.

1:16 Nagyon vártuk már, hogy Macedóniából való visszatérésünkkel újra láthassunk benneteket, és hogy aztán ti kísérjétek el minket Júdeába vezető utunkon.

1:17 Nem a mi stílusunk két vélemény között ingadozni. Nem kívánunk olyan ígéreteket tenni, amelyeket nem tudunk betartani. Amikor nektek igent mondtunk, azt nem úgy értettük, mintha nemre gondolnánk.

1:18 Isten bizonyossága a mi meggyőződésünk. Őbenne nincsen „talán így”, vagy „talán úgy.”

1:19 Isten Fia, Jézus Krisztus, akit én, Pál, Szilvánusz és Timóteus bátran hirdettünk bennetek, Isten végső igenje az emberiségre. Jézus Isten igenje rátok. Az emberi élet mindenben ahhoz kapcsolódik, ami Ő. Isten értelmében ezzel kapcsolatban a tétovázásnak még a legcsekélyebb jele sem létezik. (Megjegyzendő, Pál és csapata Krisztust hirdette „bennük”, nem pedig „nekik”. Lásd Gal 1:16; és Kol 1:27. Továbbá 2Kor 3:4)

1:20 Őbenne teljesedik be Isten ígéreteinek minden egyes részlete. Jézus Isten igenje a teljes boldogulástokra. Az ővele való egyesülésünkben a bennünk visszhangzó „Ámen!” általunk tesz tanúságot az ő dicsőséges szándékáról.

1:21 Maga Isten ad felhatalmazást a veletek való egységünkre Krisztusban. Ő a mi felkenésünk¹.
(A *χρίω* **chriō**¹ szó azt jelenti, hogy olajjal bekenni vagy bedörzsölni, felkenni.)

1:22 Az ő személyes aláírása az a hivatalos pecsét, amely szentesíti a nektek szóló szolgálatunk feddhetetlenségét. Ez a Szellem pecsétje a szívünkben.

1:23 Ebben tehát Isten a tanúm. Nem szegtem meg a nektek tett ígéretemet. Csak azért nem jöttem el Korintusba, hogy megkíméljelek benneteket a megszégyenüléstől.

1:24 Én nem a hitetek ellenőre vagyok. Én a munkatársatok vagyok, és féltékenyen kívánom azt, hogy örüljete. A hitetekben a saját lábatokon álltok.

2. fejezet

2:1 Arra a következtetésre jutottam, hogy egy újabb fájdalmas látogatás - a visszautazásom során - nem lenne előnyös a számotokra.

2:2 A látogatásom csak kellemetlen helyzetbe hozna benneteket, mivel tudjátok, hogy fájdalmat okoztatok nekem, kötelességeteknek éreznétek, hogy felvidítsatok engem.

2:3 Ehelyett inkább írtam nektek, nem kockáztatva a veletek való szembenézés kellemetlenségét, hogy aztán szomorúsággal kelljen foglalkoznom, amikor igazából csak öröme vágytam tőletek. Meg vagyok győződve arról, hogy az én örömöm egyben a ti örömötök is.

2:4 Az írásomban nem volt semmi kárhoztatás. Fájdalmas szorongástól és mélységes gyötrelemtől könnyeztem, bizonyára nem azért, hogy téged felzaklassalak, hanem hogy tudd, milyen intenzíven szeretlek téged.

2:5 Nem túlzok, ha azt mondom, hogy az az ember, akinek a viselkedése ilyen riadalmat keltett bennem, nem csupán engem, hanem bizonyos értelemben mindenkit elszomorított közületek.

2:6 Ezt az embert már úgyis mindenki túlságosan megsarcolta.

2:7 Itt az ideje, hogy felajánljatok neki megbocsátásokat és közeledéseket, nehogy teljesen elborítsa az önvád.

2:8 Arra kérlek benneteket, hogy a szeretetet, amit iránta éreztetek, tegyétek egészen egyértelművé!
(A **kuroo**¹ szó fordítása: hivatalosan; nyilvánosan erősítsd meg az iránta érzett szeretetedet.)

2:9 Első leveletem az a szándék sürgette, hogy bebizonyítsátok azt, hogy figyeltek üzenetem teljes tartalmára és hűségesen támogatjátok a küldetésemet.

2:10 Összekapcsolódtam veletek, hisz a földrajzi távolság nem választ el minket. A ti megbocsátásotok az én megbocsátásom is. Az egyetlen érvényes támpontunk az igazi megbocsátáshoz mindig is a Krisztus arcán tükröződő jóindulat volt.

2:11 Minden vádaskodás¹ szándéka², hogy szétválasszon és leuraljon. Mi nem vagyunk tudatlanok ebben a kérdésben.

(Az **satanas** szó¹ vádlót jelent, a **nous**² pedig elmére vagy stratégiára, napirendre, cselszövésekre utal.)

2:12 Tehát ahelyett, hogy hozzátok jöttem volna, Troászba mentem, ahol ismét egy nagyszerű szolgálati lehetőség nyílt meg előttem az Úrban Krisztus jó hírének terjesztésére.
(Nincs olyan hely ezen a bolygón, ahol ne lenne nyitott ajtó erre az evangéliumra.)

2:13 Arra számítottam, hogy Troászban megtalálom Tituszt, és reméltem, hogy tőle hallok majd felfrissítő híreket rólatok. Annyira sürgősnek éreztem, hogy találkozzam Titusszal, hogy elbúcsúztam Troászból, és sietve továbbindultam, hogy megkeressem őt Macedóniában. (Lásd 2Kor 7:4-8)

2:14 El vagyok borítva hálával. Bárhová is vezessenek az utazásaim, annyira tudatában vagyok, hogy Isten győzelmi menetének díszes trófeái vagyunk. Amiről Ő tudja, hogy igaz rólunk, az édes illatú parfümként árad szét rajtunk keresztül, bárhová is megyünk, a kereszt sikerét ünnepeelve.
(Az ókori diadalmeneteken a győzelmi ünnepségeken bőségesen használtak illatszereket és édes illatú virágokból font koszorúkat.)

2:15 Krisztus édes illata vagyunk Istenért, amely megnyilvánul mindenkiben, akikkel csak találkozunk. Krisztus illata mindenhol felismerhető az üdvösségre vezető úton. Ugyanaz az evangélium, amely Krisztus édes illatú győzelmét hirdeti, felfedi a halál szagát is, a pusztulás elpusztulását¹ hirdeti mindenkiben.

(Ez a győzelmi felvonulás a cselekedetek törvényén alapuló vallási rendszerek és struktúrák vereségének nyilvános bejelentése. Éppen úgy, mint bármely nyilvános játékban, ahol a győztes csapat győzelmi ünneplése a vesztes csapat számára egy megszégyenítés. A gonosz halálát a feltámadási élet hirdeti. Az **apollumi**¹ szó az **apo**, távol, és a **luo**, lazítani, feloldani, feloldozni szóból származik. Lásd 1János 3:8)

2:16 Az üzenet, amelyet közvetítünk, olyan illat, amelyhez közvetlen kapcsolódás társul: a sötétség számára ez a végzetes ítélet szaga, a halál halála, az élet számára pedig magának az életnek a meghitt illata.

2:17 Nem versenyzünk azokkal, akik az evangéliumhoz hozzáadták az árcédulájukat¹. Beszélgetésünk forrása Krisztusban van. Az Istennel való szemtől-szembe találkozás kristálytisztá ártatlanságából beszélünk.
(A személyes teljesítmény törvénye vagy **kapeleuo**¹, azaz kiskereskedelem, amit itt árcédulával ellátott evangéliumnak fordítottam.)

3. fejezet

3:1 Azok az idők elmúltak, amikor még szükségem volt a tekintélyemet megerősítő levelekre. (Lásd ApCsel 9:2) Nem versengünk a megbízólevelünk mutogatásával. Egyesek ragaszkodnak a bizonyítványokhoz, én már nem látom ezeknek semmi jelentőségét. Nem tartok igényt sem a hozzátok szóló, sem a töletek való ajánlólevélre.

3:2 A falamon díszelgő lenyűgöző oklevél helyett a szívemben kereteztelek be titeket. Ti vagytok az Episztolánk, amely bennünk lett megírva. Egy globális nyelven szóló nyílt levél, amelyet mindenki el tud olvasni és anyanyelveként ismeri fel.

(Az **anaginosko**¹ szó az **ana**¹, felfelé és a **ginosko**, ismerni a fentiek szóból; tehát egy magasabb hivatkozásból; felülről; felismerni; felismeréssel olvasni.)

3:3 Az a tény, hogy Krisztus-Episztola vagytok, olyan fényesen ragyog, mint a nappal. Erről szól a szolgálatunk. Az Isten Szelleme az élő tinta. A Szellem szívre gyakorolt hatásának nyomai képezik ennek a beszélgetésnek az állandóságát. Itt nem a törvény nyelvén beszélünk. Ez lendületesebb és maradandóbb, mint a kőbe vésett betűk. Ez a beszélgetés a tudatok bensejébe van hímezve. *(Erre az életre vagytok tervezve, amit a kegyelem visszhangoz bennetek.)*

3:4 Krisztus a mi rólatok való meggyőződésünk bizonyítéka Isten előtt¹.
*(A görög **pros**¹ előjárószó jelentése: felé; szemtől szemben. Ugyancsak 2Kor 1:18.19.20)*

3:5 Nem a saját érdemeink alapján jutottunk¹ el erre a következtetésre. Isten cselekvéséből ered az alkalmasságunk.
*(A **logitsomai**¹ azt jelenti, hogy számolunk; olyan számítást végzünk, amelyre csak egy logikus következtetés adódhat.)*

3:6 A szellemünkben Isten aláírása ad felhatalmazást az újszövetségi szolgálatra. Nem egy embertársunk által jóváhagyott jogi irat minősít bennünket. A törvény betűjével a halál rendszere dolgozik, de a kegyelem Szelleme eleveníti meg az életet.

3:7 Prófétai célja miatt még a halálnak kőbe vésett régi rendszere is a dicsőség felvillanását bizonyította. Egy rövid pillanatra Mózes arcának fénye olyan ragyogó volt, hogy Izrael népe még csak rá sem tudott nézni. Az a tény, hogy a Mózesben tükröződő dicsőség rövid ideig tartott, majd elhalványult, megerősítette, hogy a betűben foglalt szolgálatnak volt egy „fogyaszthatósági ideje”, és az volt a sorsa, hogy véget érjen¹.
*(Csupán arra szolgált, hogy hangsúlyozza a test kudarcát annak a dicsőségnek elérésében, amelyet Ádám az emberiséget képviselve elvesztett. A **katargeo**¹ szó az intenzitást jelentő **kata** és a munkát jelentő **argosz** szóból származik, azt jelzi, hogy a cselekedetek törvénye teljesen haszontalanná válik. Az új rendszer szabaddá tesz minket minden önfeláldozási kísérlettől, mellyel megpróbálnánk javítani azon, amit Isten már tökéletesnek alkotott Krisztusban. Gondoljunk csak a 18. versben található kontrasztra! Egy csupán elhomályosult, időleges dicsőség pillanatképe áll szemben azzal, amikor mintegy tükör által a dicsőség arcát leplezetlenül megpillantjuk, és ezért a mi életünk is ugyanazt a dicsőséget sugározza.)*

3:8 Mennyivel ragyogóbb lenne a Szellem szolgálata!

3:9 Ha a kárhóztatás szolgálatának volt is egy röpke pillanatnyi dicsősége, akkor a megigazultság szolgálatának dicsősége, amelyről most beszélünk, azt messze fölülmúlja.
(Két rendszer van: az egyik az emberiség bűnösségét erősíti meg Ádám miatt, a másik az emberiség ártatlanságát erősíti meg Krisztus miatt. Az egyik a törvény betűjén alapul, a másik pedig a Szellem életén nyugszik. Az emberiség Isten előtti helyzete helyreállt. A kereszt érdeméből eredő megigazultság messze felülmúlja a vele versengő test minden próbálkozását. Senki sem cselekedhet semmit, amivel az Isten előtti helyzetén javíthatna.)

3:10 Ami annak idején dicsőségesnek és fontosnak tűnt, az mára teljes homályba és jelentéktelenségbe merült.

3:11 A test törékeny és elhalványuló dicsősége eltörpül a Szellem el nem múló dicsősége mellett.
(Az Újszövetség szolgálata egységet és állandóságot tár fel. Krisztusban a távolság és az elhalasztás képzete megszűnik.)

3:12 Minden várakozásunk beteljesedik. Ezért tisztán és meggyőződéssel beszélünk.
(A lepel mindenféle formája eltűnik a beszélgetésünkből. Nincsenek rejtett szándékaink. Ezt mondjuk a lehető legegyszerűbben: azt a dicsőséget, amelyet Ádám az emberiséget képviselve

elvesztett, Jézus megmentette. Isten képmása és hasonlatossága többé nem a lehetőségek és lehetséges esélyek jövőbeli ígérete. Ez most a mi valóságunk és kiindulópontunk. Lásd Kol 1:27)

3:13 Amit mi mondunk, annyira eltér Mózesétől, akinek elfátyolozott arccal kellett Izraelt bizonytalanságban tartania. Nem értették meg, hogy ez a rendszer sosem lenne elegendő ahhoz, hogy biztosítsa helyzetüket Isten előtt. Lényegében a kőbe vésett betűk megszilárdították a halálukat. Csak a cselekedetek törvényének hiábavalóságát láthatták. Azt, hogy a legjobb próbálkozásaik is teljesen haszontalanok lesznek, hogy megfeleljenek az életükre tervezett képnek. *(Ádámiban minden ember egyformán kárhozatra ítéltetett. Ezt nem ismerték fel, amíg a törvény ki nem nyilatkoztatta. Krisztusban mindenki ártatlannak lett nyilvánítva. Mégsem tudták ezt, amíg az evangélium ki nem nyilatkoztatta. Róm 10:17 és Róm 7:4-25)*

3:14 Mózes idejétől egészen a mai napig érzéketlen és elfátyolozott maradt az elméjük. Bizonytalanságban tartják őket anélkül, hogy felismernék, hogy a törvényben már nincs dicsőség. Bármilyen dicsőség is volt, csupán elhalványuló, próféta felvillanást hordozott. Az Ószövetség olvasása anélkül, hogy megértenék, hogy Krisztus a Szentírás beteljesedése, teljes időpocsékolás. Csak a Krisztussal való egyesülésünk felfedezésével hullik le a fátyol, és akkor ismerjük fel, hogy a régi rendszer teljesen használhatatlanná vált¹. *(A **katargeo**¹ szó az intenzitást jelentő **kata** és a munkát jelentő **argosz** szóból származik, azt jelzi, hogy a cselekedetek törvénye teljesen haszontalanná válik. Az új rendszer szabaddá tesz minket minden önfeláldozási kísérlettől, mellyel megpróbálnánk javítani azon, amit Isten már tökéletesnek alkotott Krisztusban.)*

3:15 Időközben úgy tűnik, semmi sem változott. Ugyanaz a fátyol továbbra is betakarja az emberek szívét, valahányszor Mózeset olvassák. *(Mózes az önigazultság hiábavalóságát szimbolizálja, mint a vallásos világ globális szemellenzőjét. [János 1:17] Találkozni a törvény rideg hátterével. Mózes az emberiség elítélt állapotát képviseli, Jézus Krisztus a kegyelmet és az igazságot tárja fel. Ő váltotta meg emberi alakban az életünkre tervezett képet.)*

3:16 Abban a pillanatban, amikor valaki visszatér¹ az Úrhoz, a fátyol eltűnik. *(Az **epistrepho**¹ szó azt jelenti, hogy visszatérünk oda, ahonnan elkóboroltunk; „mindnyájan, mint a juhok, eltévedtünk”. Jézus az emberi alakban leleplezett Isten. [Kol 1:15] Továbbá 1Pt 2:25 Teljesen kiszolgáltatottak voltatok, mint a juhok, akik tévelyegtek, irányítás és védelem nélkül, de most visszatértetek, és visszakerültetek lelketek pásztorához és őrzőjéhez. És 1Pét 1:17. Aztán a Zsidók 8:1: „Az elmondottak végeredménye egy kivételes Személyre mutat, aki messze a többiek fölé magasodik a mennyei nagyság legmagasabb rangjában. Ő az Isten fenségének végrehajtó hatalma. 8:2. Az a hivatal, amelyet most betölt, az, amelyre a mózesi modell próféta módon hasonlított. Ő szolgál a legszentebb helyen, Isten igazi istentiszteleti sátorában. A tökéletességének semmi sem felel meg a régi, ember alkotta szerkezetből. Zsid 8:10 Most ahelyett, hogy kőbe vésném törvényeimet, az elmétekbe vésem azokat, és a tudatokat bensejébe metszem azokat. Ez többé nem egyoldalú dolog lesz. Én leszek a ti Istenetek, és ti az én népem lesztek, nem kényszerből, hanem kölcsönös akarattal.” Lásd Jakab 1:25 „Akik a születéskori, eredeti arcuk tükörképébe néznek, azokat egy olyan törvény hatása ragadja meg, amely felszabadítja őket a régi írott törvénykönyvvel szembeni kötelezettség alól, amely saját erőfeszítéseikre és akaraterejükre korlátozta őket. Semmilyen figyelemelterelés vagy ellentmondás nem tudja elhomályosítani annak hatását, amit ebben a tükörben látnak a tökéletes szabadság törvényéről [a hit törvényéről], amely most felszabadítja őket, hogy nekilássanak az [eredeti mintaképük szerinti] élet megélésének. Új, spontán életmódot találnak; a gyakorlati élet költészetét. [A tökéletes szabadság törvénye a Krisztusban kinyilatkoztatott Isten képmása és hasonlatossága, amely most az emberi életben helyre lett állítva, mintegy tükör által.”)*

3:17 Az Úr és a Szellem egy. Az ő uralma szentesíti szabadságunkat. Szabadságot a kőbe vésett szabályoktól a megváltott teremtésünk hangjához, amely az értünk kifizetett áron visszhangzik a szívünkben.

3:18 Most¹ mi mindannyian új² megértéssel látjuk önmagunkat őbenne, mintegy³ tükör által. A kirakatnézegetés napjainak vége. Őbenne minden arc fedetlen². Elohim, az Úr hasonlóságát⁴ lenyűgözve bámulva³ az emberi formában megjelenő Krisztusban, hirtelen rádöbbenünk, hogy egy tükörbe nézünk, ahol az ő képének minden vonása a miénkben tükröződik. Az Úr Szelleme mozgatja ezt a radikális átalakulást⁵. Így tehát egy lealacsonyodott gondolkodásmódból⁶ az igazi származásunk szerinti kinyilatkoztatott látásmódra⁶ váltunk át. A saját teljesítményünk elhalványuló dicsőségéből⁷ a legcsodálatosabb valóság felfedezéséhez, hogy mi vagyunk Isten dicsősége!

([1] Ez az Ézsaiás 40:5 beteljesedése: Azután az Úr dicsősége megjelenik, és minden test együtt látja azt, mert az Úr szája szól!

Levettük az álarcunkat, és Isten ragyogása kiárad az arcunkról. Ragyogunk a ismerettől. 2 Kor 3:18 [Rob Lacey]

[2] Az **anakaluptō** szó az **ana**, felfelé, újra visszatérést jelölő elöljárószóból és a **kaluptō**, felfedni, leleplezni.

[3] A **katoptrizomai** szó azt jelenti, hogy tükörképbe nézni, tükröt tartani magunknak.

[4] „Teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra.” [1Mózes 1:26] Az **eikon** szó pontos hasonlatosság, képmás és hasonlatosság; az eikon mindig egy prototípust feltételez, azt, amihez nem pusztán hasonlít, hanem amiről le van rajzolva.

[5] Ezután Pál az **metamorphumetha** szót használja a metamorphō jelen idejű passzív jelzőjeként; meta, együtt, és morphe, alak. [Az általában bűnnek fordított szó, hamartia, a ha, negatív, vagy anélkül és meros, kiosztott rész vagy forma szóból; tehát torz forma, ami a metamorfé ellentéte; formával együtt. A meros szó a morphe szó törzse.] Most pedig leplezetlen arccal nézzük az Úr dicsőségét, mintegy tükör által, és metaporhe történik - kép és hasonlatosság ébred bennünk.

[6] A **doxa**, dicsőség szót itt úgy fordítjuk, hogy gondolkodásmód. Ez egy ógörög kifejezés a dokein δοκεῖν igéből, megjelenik, látszik, gondolkodik, véleményt alkot; hírnév, elismerés, becsület. Az i. e. 3. és 1. század között a kifejezés további jelentéseket vett fel, amikor a bibliai héber 'dicsőség' szót [כבוד, kabod - súly] a Septuaginta doxa szóval fordította. Lásd 2Kor 4:17, ahol Pál mindkét jelentést használja: „a dicsőség súlya”. A doxa kiterjesztett jelentése ma már a következő jelentéseket foglalja magában: pompa, fenség, pompa, ragyogás, ragyogás, szépség.

[7] Figyeljük meg a „dicsőségből dicsőségbe” kifejezésre fordított szavakat: apo doxes eis doxan; eis, egy következtetésként elért pont; a apo prepozíció, itt elfelé mutat, vagyis a dicsőségtől, ami korábban meghatározott minket, azaz a saját eredményeinktől vagy csalódásainktól, az eredeti tervünk dicsőségéhez, ami most meghatároz minket. Két dicsőségről van szó ebben a fejezetben: a test dicsőségéről, amely a Mózes által képviselt eltakart, elhalványuló fajta, és Isten képmásának és hasonlatosságának el nem halványuló, leplezetlen dicsőségéről, amely az Úr Jézus, a megtestesült Krisztus arcán tükröződik, és most helyreállított bennünk. Lásd még 2 Korintus 4:4-7.

[Az ebben a versben a „belőle” görög szó nem ugyanaz, mint a Róma 1:17-ben szereplő „belőle” szó, Pál szerint az Istentől eredő megigazultság lelepleződése hitből hitnek történik. Itt nem az apo, távol, hanem az ek prepozíciót használja, amely mindig a forrást vagy az eredetet jelöli].

Ennek a Szentírás résznek egyes fordításaiban ez áll: „dicsőségről dicsőségre változunk”. Ez azt sugallná, hogy a változás fokozatos, és több mint valószínű, hogy egy életen át tart, ami az a tipikus gondolkodásmód volt, amely miatt Izraelt negyven évig a hitetlenség pusztájában rekedt. Nem válhatunk többé annál, mint amik már vagyunk Krisztusban. Nem válunk teljesebbé. Egyszerűen csak teljességünk ismeretében és tudatában növekszünk. [Lásd Kolosszei 3:10].

Mennyi időbe telik, mire a gyönyörű hattyú ráébred az életére tervezett kép igazságára? A rút kiskacsa csak illúzió volt. Bármi is volt az, ami a „rút kiskacsa” gondolkodásmódot támogatta, Krisztussal együtt halt meg. Jézus Krisztus halálában és feltámadásában Isten nem egy rossz hírbe hozott másolatodat váltotta meg. Megmentette az eredeti mintakép szerinti, az ő ragyogó tükörképére teremtett énedet. Bármilyen más „én”, amit próbálsz megtalálni vagy felértékelni,

csalódást fog okozni. Lásd Róma 6:11, Tekintsétek halottnak a 'cselekedetek törvénye szerinti éneteket', és lássátok a megváltott éneteket Krisztussal együtt felemelve és mennyei helyekre ültetve. Ez valóban szabadság. Gal 2:20 Így tehát egyszerre vagyok halott és élő. Halott vagyok a régi énemnek, aki próbáltam lenni, és élek a valódi énemnek, aki Krisztus bennem. Vele együtt megfeszítettem, és most vele együtt élek. Micsoda dicsőséges összefonódás! Benne voltam a halálában. Most felfedezem, hogy Ő belém, az életembe ivódott. Most először lehetek szabad a bőrömben, elmerülve a közös fiúságunkba vetett hitében. Szeret engem és hisz bennem. Ő Isten ajándéka számomra. [Az συνασταυρωμαι szó a suntauroō¹ igéből, jelen időben van, ami azt jelzi, hogy nemcsak a múltban feszítettem meg Krisztussal együtt, hanem most is ebben a jelen állapotban létezem. Hogyan tudna bármilyen emberi erőfeszítés ezen javítani! Lásd Hóseás 6:2 és Ef 2:5, továbbá Róma 7:6. De most már teljesen felszabadultunk abból az életből, amit a törvény szabályai irányítottak. Meghaltunk annak, ami egykor fogva tartott minket. Szabadok vagyunk, hogy a szellemi spontaneitás újdonságának a foglyai legyünk inkább, mint elavult vallási rituáléknak, az írott törvénykönyv pusztá látszatértékét utánozva. Abban a pillanatban, amikor a spontaneitást szabályokkal cseréljük fel, elveszíti a románc az édességét.]

4. fejezet

4:1 Mivel Isten irgalmából munkálkodunk, nem pedig a saját képességeink alapján, a feladás számunkra nem egy választható lehetőség.

(Mivel Isten irgalmából végezzük ezt a szolgálatot, nem veszítjük el a bátorságunkat. RSV)

4:2 Elutasítottuk azt a bujkáló szándékot, ami a kegyelmet szeretné „kiegyensúlyozni” egy kis törvény alkalmazásával. Távolléttünk magunkat minden homályos ravaszkodástól, ami Isten szavát úgy befolyásolja, hogy olyan jelentést sugalljon, amit az valójában nem mond. Mivel az igazság nyíltan kitárul bennünk, az életünket mindenkinek a lelkiismeretére bízunk. Az igazság Isten arcát tükrözve az emberi életben találja meg a legpontosabban kifejezett és leghitelesebb megnyilvánulását.

*(Szenvedélyünk, hogy mindenki meglássa azt, ami megváltott hasonlatosságunk és ártatlanságunk tükrében oly teljesen nyilvánvaló. Ez minden tanbeli vitát felülmúl. A ravaszágnak fordított szó a **panourgia**¹ a **pas** és **ergon** mindenféle fárasztó munka szóból. A lelkiismeret latinul azt jelenti, hogy együtt tudni; a görögben **suneido**² közös látásként fordítva; ami a Hádész ellentéte, a **ha** + **eido**, nem látni szóból. πρὸς πᾶσαν [minden egyes ember] συνείδησιν [zavartalanul látás] ἀνθρώπων ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ pros [szemtől szembe] Az emberi nem, férfi vagy nő, szó az anthropos, az ana, felfelé, és tropos, életmód; jellem; hasonlóképpen.)*

4:3 Ha üzenetünk valakinek homályosnak tűnik, az nem azért van, mert bizonyos emberektől valamit visszatartunk. Csak azért van, mert egyesek olyan makacsul ragaszkodnak egy rendszer fenntartásához, hogy már észre sem veszik az elavultságát. Mindannyian egyaránt megtaláltak Krisztusban, de ők inkább elveszettek maradnak a törvény nyelvezetének zsákutcájában.

4:4 E világ vallásos¹ rendszereinek a túlélésre és az önfejlesztésre tervezett programjai leplel borítanak a hitetlenek elméjére. Kihasztnálva tudatlanságukat az igazi származásukkal és megváltott ártatlanságukkal kapcsolatban. A hitelenség leple bebörtönözi az ember látását, és megakadályozza, hogy meglássa azt, amit az evangélium fénye oly világosan kinyilatkoztat: Isten dicsősége az ember, akinek megváltott alakja Teremtőnk képmása és hasonlatossága. Erről szól Krisztus evangéliuma.

*(Ennek az **aion**¹-nak, korszaknak az istene e világ vallási rendszereire és kormányzati struktúráira utal. A hitelenség, amely közömbösítette Izraelt a pusztában, az a hazugság volt, amelyet önmagukról elhittek: „Mi csak szöcskék vagyunk, az 'ellenség' pedig minden mértéket meghaladó óriás”. [4Móz 13:33; Józ 2:11; Zsid 4:6] „A hitelenség miatt nem tudták birtokba venni az ígéretet.” A **doxa**² Isten dicsősége az, amit Ádám elvesztett az emberiséget képviselve. Lásd Ef 4:18)*

4:5 Bár nagy bizalommal ajánljuk magunkat, ezt nem büszkeségből tesszük. Nem önmagunkat prédikáljuk. Mi Krisztus Jézust, az Urat hirdetjük. Rabjai vagyunk ennek az evangéliumnak. Jézus által munkálkodva a ti érdeketekben.

4:6 A fény forrása ugyanaz az Isten, aki azt mondta: „Legyen világosság!” És a sötétségből világosság ragyogott fel. Meggyújtotta a lámpást értelmünkben, hogy világosan felismerjük az ő hasonlatosságának vonásait a bennünk tükröződő Jézus Krisztus arcán.

(Ugyanaz az Isten, aki a sötétségből világosságot adott, világosságot gyújtott a szívünkben, akinek ragyogása arra szolgál, hogy megismertesse dicsőségét, ahogyan azt Jézus Krisztus vonásaiban kinyilatkoztatta. - Knox fordítása)

4:7 És most, e dicsőséges fény ragyogásában és fedetlen arccal látjuk meg ezt a kincset ott, ahol mindvégig el volt rejtve, ezekben a törekeny, agyagból¹ készült bőrruhákban. Nem magunkat találtuk ki. Kezdetől fogva mi magunk Isten ötlete vagyunk, lenyűgöző munkálkodásával és lendületes tervezésével vagyunk megáldva.

*(A cserépedény vagy agyagedény az **ostrakinosz**¹ szó fordítása, az ostrakon „osztriga” szóból. Ez egy nagyszerű vizuális kép arra, hogy egy nagyon értékes gyöngyöt hordozunk magunkban. Az agyagedény felszíni értéke soha nem veheti fel a versenyt a benne rejlő kincsével. Sokkal több van benned, mint ami a szemnek látszik. „A mennyek országa olyan, mint a szántóföldben elrejtett kincs, amelyet az ember megtalál, majd letakar. Aztán örömeiben elmegy, eladja mindenét, amije van, és megveszi az egész szántóföldet.” A mennyek országa olyan, mint a kincs. [Máté 13:44] Azért, hogy megváltsa elménket a hazugságoktól, amelyeket elhittünk magunkról, Isten mindent, amije van, befektetett eredeti értékünk megmentésébe. Lásd 1Péter 1:18-19. Megváltotta az életünkre tervezett képet. Belső életünk ad otthont ennek a kincsnek. Jézus azt mondta a János 7:37-38-ban: „Ha elhiszitek, hogy én vagyok az, amiről az Írás szól, akkor tudni fogjátok, hogy ti vagytok az, amiről én szólok, és élő víz folyói fognak kiáradni bensőtökből.”)*

4:8 Gyakran érezzük úgy, hogy minden oldalról teljesen be vagyunk zárva, de mindeközben a belső terünk határtalan marad. Amikor úgy látszik, hogy kívül nincs út, akkor a bensőnkben rejtőzünk el.

4:9 Időnként a végsőkig üldöznek bennünket, de sose vagyunk elhagyatottak. Levernek bennünket, de ki nem ütnek.

4:10 Bárhová megyünk, bármivel is találkozunk testünkben, magunkban tanúságot teszünk arról, hogy Jézus meghalta a mi halálunkat. Ugyanebben a testben most az ő életét nyilvánítjuk ki. Az a tény, hogy vele együtt meghaltunk a halálában, megerősíti, hogy most ővele együtt élünk a feltámadásában.

4:11 Az a mindennapi tapasztalatunk, hogy még a halál küszöbén állva is megnyilvánul bennünk egy ihletett erő, mely a Jézus által megélt halálhoz való kapcsolódásunkból fakad, ezért jelenik meg bennünk annyira tisztán az ő élete. Ez oly nagy ellentétben áll azokkal a körülményekkel, amelyekkel gyakran szembesülünk.

4:12 Az a meggyőződésünk, hogy Krisztussal együtt megfeszítettünk a kereszten, még a halállal fenyegető körülmények között is életet ihlet bennetek.

*(Az **energeo**¹ szó fordítása: energiát indít el.)*

4:13 Ugyanazt az Istenbe vetett hitet visszhangozzuk¹, amelynek szellemében Dávid így fogalmazott: „Hiszünk, és azért beszélünk²” - így mi is hiszünk, és azért beszélünk. Ez a beszélgetés a meggyőződésünkben áll.

(Az **echo**¹ azt jelenti, hogy megtartani vagy átölelni. Pál itt Dávidot idézi a 116. zsoltárból. Néha az ember lelke el akar galoppozni a zavarosba, mint egy vad ló. Ilyenkor Dávid emlékezteti magát: „Térj vissza nyugalmadba, ó, lelkem, mert az Úr bőkezűen bánt veled. Hiszek, és így beszélek.” Az Isten bőséges kegyelme, amelyet Krisztusban kapunk, az egyetlen érvényes ok a pihenésünkre. A szombat a tökéletességet ünnepli. „Íme, ez nagyon jó.” 1Móz 1:31; 2:2 És ne feledjük, hogy Isten nem azért használja a körülményeket, hogy tanítson minket valamire. Krisztus befejezett műve tanít bennünket. Az ő műve a kereszten mentett meg bennünket. Zsolt 116:7.10 Én **hiszem**². Biztos vagyok, אמן aw-man, a gyökér jelentése: felépíteni, vagy támogatni; ápolni, mint egy szülő vagy dajka; átvitt értelemben: szilárdá vagy hűségessé tenni [vagy lenni], bízni vagy hinni, állandó vagy nyugodt lenni; igaz vagy biztos; a jobb kézhez menni: - ezért bizonyosság, [helyezd át magad az elmédben oda, ahol Krisztussal együtt Isten jobb kezénél foglalasz helyet.] Továbbá az ámen szó: így legyen. Héber szó: beszélni, דבר dabar, a szavakat úgy elrendezni, hogy hatásuk leigázó legyen. [Mint egy ügyvédi levél; jogi nyelvezetet használ.] Ezután Dávid a הנה anah szót használja, amit úgy fordítottak, hogy 'nyomorúságos', de ugyanezt a szót használják válaszára is; kiterjesztve, hogy beszélni kezd; konkrétan énekelni, kiáltani, tanúságot tenni, bejelenteni: - számot adni, ami sokkal megfelelőbb visszaadása ennek a szónak a szöveggörnyezetben. A héber valójában azt mondja: hangosan fogok énekelni. Emlékezzünk, Pál énekelt a börtönben! Hadd szóljon a hit! A hit törjön ki énekben!)

4:14 Ez a feltámadott élet, amelyet Jézusban élvezünk, teljesen magába foglal titeket is.

4:15 Bármin megyünk is keresztül az evangélium hirdetése során, az csak azért van, hogy előnyötökre váljon. Mi értetek élünk. Ahogy a kegyelem egyre több és több emberben megsokasodik, úgy törik át minden határon a hála hangereje Jézus beteljesedett küldetésében, hogy megmutassa Isten szívének álmát¹.

(A **doxa** dicsőséget jelent, a dokeo, azaz szándékos véleményből, Isten szívének álma az emberiségben megváltott képme és hasonlatossága.)

4:16 Sok okunk van arra, hogy bátrak legyünk. Habár a felszín megkopik, de ez ne zavarjon meg bennünket! Belül mindennap ünnepeljük a megújulást.

4:17 Teljes mértékben le vagyunk foglalva egy rendkívül magas rendű valóság számára. E dicsőség mértéke és súlya¹ bármilyen fokú szenvedést jelentéktelenné tesz. A szenvedés mulandó és oly csekély ennek a dicsőségnek a súlyához és maradandó hatásához képest, amelyben az örökkévalóságon át részesülünk.

(Héberül a כבוד Kabod szó súlyt jelent - ez a szó a dicsőséget is jelenti - Pál erről a súlyról, mint mindannak a mércéjéről elmélkedik, ami Isten dicsőségét meghatározza. A 2Kor 3:18 szerint az emberiség az Ő dicsősége. Ez a dicsőség az élet igazi fizetőeszköze. Pál azzal érvel, hogy ehhez képest minden méretű ellentmondás jelentéktelenné törpül, és mindig olyan csekélynek tűnik, ha a bennünk lakozó dicsőség súlyának óriási voltához viszonyítjuk.)

4:18 Nem tartjuk számon azt, ami a felszínen az érzékek számára oly nyilvánvalónak tűnik. Ez mulandó és lényegtelen. A bennünk lévő láthatatlan, örökkévaló birodalom az, ami teljes figyelmünket magáénak tudhatja, és ami rabul ejti tekintetünket.

(Lásd János 1:18 Isten mindeddig láthatatlan maradt. Most a hiteles, testet öltött, nemzett¹ Fiú, az életünkre tervezett eredeti mintakép, aki Isten legbelsőbb lényegét képviseli, a Fiú, aki az Apánk keblében van, mutatja meg őt teljességében. Ő a hivatalos tekintély,² aki képes Istent bejelenteni! Ő a mi útmutatónk, aki pontosan hirdeti ki és értelmezi a bennünk lakozó láthatatlan Istent. [Egyedül csak Istentől született, **monogenes**¹. Hivatalos vezető, **eksegesato**², a forrást jelző “ek” elöljárószókból, és hegeomai-ból = az “ago” megerősített formája, amely annyit tesz mint vezetni, ahogyan a juhásztor vezeti az ő bárányait; a **hegeomai** jelentése tehát hivatalos kinevezés hatalmi pozícióba.] 2Kor 3:18 A kirakatnézetés napjainak vége. Őbenne minden arc fedetlen. Elohim, az

Úr hasonlóságát lenyűgözve bámulva az emberi formában megjelenő Krisztusban, hirtelen rádöbbenünk, hogy egy tükörbe nézünk, ahol az ő képének minden vonása a miénkben tükröződik. Az Úr Szelleme mozgatja ezt a radikális átalakulást. Így tehát egy lealacsonyodott gondolkodásmódból az igazi származásunk szerinti kinyilatkoztatott látásmódra váltunk át.)

5. fejezet

5:1 Bőrruháinknak¹ van egy „felhasználási ideje”². A szellemi testünk örökkévaló. Ugyanaz az Isten, aki ezeket a bőrbe öltöztetett testeket anyánk méhében megalkotta, a mi szellemi testünket úgy tervezte, hogy állandó lakhelyünk legyen.

(A **skenos**¹ az angol skin szóra emlékeztet, és a fordítása: tabernákulum. A **kataluo**² azt jelenti, hogy meglazítják, mert betöltötte a funkcióját - mint a vándorok az úton, amikor megállnak, hogy éjszakára szállást készítsenek. A teherhordó állatok szíjait és csomagjait leoldják és leveszik. Vagy még pontosabban abból, ahogy az utazó ruháit összekötötték, amikor útra kelt, akkor a végén feloldják.)

5:2 Amikor nyomasztó időkkel szembesülünk, ahogy gyakran megesik, sóhajtozásra késztet bennünket a vágy, hogy bőrruhánkat a mennyei test állandó ragyogására cseréljük.

5:3 Addig is, bármilyen kihívásokkal nézzünk is szembe a hús-vér testben, tudjuk, hogy sosem találtatunk mezítelennek. Hiszen személyünk bensejében már teljesen felöltöztük a Krisztusban lévő mennyei identitásunkat.

5:4 Nem panaszkodunk a testünkre, bár gyakran tudatában vagyunk a törékenységének. Ehelyett arra sóvárgunk, hogy elárasszon minket az élet. Tudjuk, hogy a halál minden nyoma, legyen még akár a testünkben is, fel fog oldódni az életben.

5:5 Isten ezen a módon kötelezett le minket. Az ő Szelleme már most megerősíti bennünk az örökkévalóság bizonyítékait. Örökkévaló lényeknek lettünk tervezve.

5:6 Vidáman bátrak vagyunk, mert tudjuk, hogy közvetlen jelenlétünk a földi testünkben nem távolíthat el minket az Úrtól, hiszen tőle származunk.

5:7 Szellemünknek a hit olyan, mint testünknek az érzékszerveink. Míg az egyik az elhalványuló és törékeny dolgokkal foglalkozik, a másik a tökéletességet ünnepli.

(A hit nem azt jelenti, hogy vakon elhiszed azt, amit nem értesz. A hit lát. A szem a törvény lencséjén keresztül nem látja azt, amit a hit lát. A hit az Atya szemével lát.)

5:8 A mi bizalmunk¹ abból ered, hogy tudjuk²: egy nagyobb³ valóságban az Úrral vagyunk összefonódva⁵, bár néha úgy érezhetjük, hogy csupán a testünkre korlátozódunk⁴. Ő a mi állandó lakhelyünk.

(A **tharreo**¹ szó magabiztos bátorságot jelent; **eudokeo**² jól sikerült véleményt jelent; **mallon**³ azt jelenti: inkább; és **ekdemeo**⁴ az **ek**, előjárószóból, amely mindig eredetet vagy forrást jelöl, és **demeo** a **deo**, kötni, tekerni, kötni, kötni; a testből ered (anyánk méhében össze lettünk kötve). Súlyos nyomorúságban az ember időnként úgy érzi, hogy pusztán a testi azonosságra korlátozódik; de meggyőződésünk² egy nagyobb véleményben² van rögzítve; az Istenben való keletkezésünk és a vele való egyesülésünk valóságában. Az **endemeo**⁵ szó azt jelenti, hogy összefonódott, össze van kötve, egységbe van kötve. Mégis néha szinte furcsa érzés ebben a testben ragadtnak lenni, különösen akkor, amikor ilyen visszaéléseknek és szenvedéseknek vagyunk kitéve; az ember vágyakozik arra, hogy átalakuljon, és átköltözzön állandó lakcímünkre, ahol a szívünk már van; az Úr közvetlen ölelésében.)

5:9 Mi teljesen¹ bele vagyunk foglalva annak a gyönyörűségébe, ami rendkívül nagy értékű. Akár fizikai egységben vagyunk testünkkel², akár szellemi³ egységben a forrásunkkal, Isten nem tisztel minket kevésbé az egyik állapotban. Az Úr nagyra becsül bennünket.

(A **philotimeomai**¹ szó a *phileo*, azaz kedves, szeretet; **timay**, azaz érték, megbecsülés; és **einai** az **eimi**, vagyok szóból származik. Az **endemeo**² szó azt jelenti, hogy egységben, összefonódva; **ekdemeo**³ pedig azt jelenti, hogy a forrásunkhoz kötve.)

5:10 Mert mindnyájunkat alaposan¹ megvizsgált Jézus ítélete². Gondoskodik rólunk, és helyreállít minket az életünkre tervezett kép szerint, függetlenül attól, hogy mi történt velünk a személyes életünk során, bármilyen csodálatos vagy értelmetlen dolgokat kellett is megélnünk testünkben.

(Lásd 2 Kor 5:14.16 Az ő életében tükröződünk, az ő élete tükrözi a miénket, nem mintegy példaként előttünk, hanem közlünk valóként. Továbbá 2 Kor 3:18. A **phaneroo**¹ szó azt jelenti, hogy nyilvánvalóvá tenni; nyíltan kijelenteni; nyilvánvalóvá tenni. Pál a phanerothenai aorisztikus passzív főnévi igenévben használja, nem egy jövőbeli eseményre utalva. A jelen idejű főnévi igenév progresszív vagy imperfektív aspektust fejez ki. Az ige által kifejezett cselekvést úgy ábrázolja, mint ami folyamatban van. Az Aorist Infinitiv azonban nem fejez ki progresszív aspektust. Az ige által kifejezett cselekvést befejezett egységként mutatja be, amelynek van kezdete és vége. A **bematos** szó a **bayma**² szóból származik, lábnyomot jelent, ami egy lépcsővel megemelt helyre is utal, vagy egy bíróságra, a bíró hivatalos székhelyére. A *κομισηται* szó a **kolumbaō**³ szó aorist Subjunctive formája, ami azt jelenti, hogy gondozni, vigyázni, gondoskodni, megóvni a bajtól. Pál nem arra utalt, hogy mennyi bántalmazást és nyomorúságot szenvedett el, és nem is a sok jóra emlékezett, ami meghatározta őt: „Isten kegyelméből vagyok az, aki vagyok.” Ha még mindig a testben elkövetett jó vagy rossz cselekedeteink alapján ítélnék meg minket, akkor az az ítélet, amellyel Jézus az emberiséget képviselve szembenézett, nem ér semmit. Sajnos ezt a verset a legtöbb más fordításban durván félrefordították: „Mert mindnyájunknak meg kell jelennünk Krisztus ítélőszéke előtt, hogy ki-kijót vagy rosszat kapjon, aszerint, amit a testben tett.” Figyeljük meg, hogy a „tett” szó dőlt betűvel van szedve az Authorized Versions bibliakiadásban - az eredeti szövegben nem szerepel. A **kolumbaō** szóval kapcsolatos további összefüggéseket lásd az 1Péter 1:8. Tehát még ha soha nem is láttátok Jézust testben, szeretitek őt. Még akkor is, amikor távolinak és láthatatlannak tűnik, a benne való egyesületek tudatában továbbra is lánggra lobbantja a hiteteket. Leírhatatlan és túláradó örömtől ugrálsz, miközben nagyra becsüled Őt. 1Pét 1:9 Az örömmel ezen a helyén minden¹ bajtól elérhetetlenek vagytok. Az öröm hangot ad a hiteteknek, amely hirdeti lelketek üdvösségének tökéletességét. (Az öröm a Szentírás beteljesedését ünnepli. A hit bizonyítékot ad mindarról, amire a próféták rámutattak. A **kolumbaō**¹ szó: elűzzük a bajt.) 1Pt 1:10 Ez az üdvösség, amelyet most már sajátotoknak ismertek, a prófétai gondolkodásmód témája. Az az, ami nemzedékeken át foglalkoztatta a próféták elméjét, és a legszorgalmasabb kutatás és vizsgálat tárgya lett. Mindvégig tudták, hogy az emberiség üdvössége kegyelmi kinyilatkoztatás, amelyet prófétai kijelentéseikben fenntartottak. (Az üdvösség sosem lehet a személyes teljesítmény vagy az akaraterőből fakadó próbálkozás jutalma. A cselekedetek törvénye sosem léphet a kegyelem helyébe.)

5:11 Meggyőzzük az embereket az Úr ragyogásában¹. Az ő látható dicsősége tükröződik bennünk. A mi életünk kristálytisztá Isten előtt. Arra várunk, hogy ugyanilyen átláthatóság fog tanúskodni a ti tudatotokban² is.

(A **suneido** szó lelkiismeretnek, közös látásnak fordítható. A 2Korinthus 4:2 szerint: „Mivel az igazság nyíltan kitárul bennünk, az életünket mindenkinek a lelkiismeretére bízunk.” A **phobe** szó rettegésről, félelemről beszél. Én inkább az **phoibe**¹ szót használnám, ami azt jelenti, hogy sugárzó. A skizofrén, szörnyeteg istenről alkotott képzeletünk képei és bálványai miatt vannak olyan bibliafordításaink, amelyek ezt támogatják. Ha a 2Kor 5:10 egy jövőbeli kárhozható ítéletre utal, akkor a 11. versnek van értelme. „Isteni terrorsal győzzük meg az embereket.” Húhá! És 3 verssel később, a 14. versben Pál „Krisztus szerelmétől van szorongatva”? Jézus Istennek a kinyilvánult képmása, szépségének ragyogása. Ő tette láthatóvá a láthatatlan Istent. Ő a világosság Atyja,

akinél nincsen árnyékot okozó megalkuvás. Istennek nincs sötét oldala. Pál nem úgy élt, hogy az egyik nap az isteni terror fűtötte, másnap az isteni szeretet.)

5:12 Nem azt akarjuk, hogy sajnáljatok minket, hanem inkább azt, hogy a magatok érdekében büszkék legyetek ránk. Nem vagyunk kirakatbábuk, mert nem foglalkozunk kirakatnézegetéssel. Nem is azért vagyunk itt, hogy magunkkal nyűgözzünk le benneteket, hanem hogy veletek magatokkal nyűgözzünk le benneteket.

5:13 Boldogság teljesen magunkon kívül gyönyörködünk Teremtőnk előtt, és Ő gyönyörködik ekstázisunkban¹. Tébolyult állapotunk csak ránk és Istenre tartozik. Megígérjük, hogy józanul és mértékletesen viselkedünk előttetek.

*(Az **ekstase**¹ azt jelenti, hogy boldogságtól elragadtatva elvesztjük az eszünket.)*

5:14 Krisztus szerelme szorongat minket és visszhangzik¹ bennünk. Csak egyetlen következtetést enged nekünk: Jézus meghalt az emberiség halálával. Tehát Isten logikája szerint egy meghalt mindenkiért, ezért minden ember övele egyidejűleg egyszerre meghalt.

*(A **sunecho**¹ szó összenyomni; összepréselni; a **sun**, azaz együtt és **echo**, azaz visszhang; átölelni; megtartani; továbbá rezonálni. Az **αρα** **αρα**² szó jelentése: következtetés. Jézus nem 99%-ban vagy 99%-ért halt meg. Ő száz százalékban az emberiség halálát halt meg. Ha Pálnak kompromisszumot kellett volna kötnie a 14. vers utolsó részében, hogy így szóljon: „egy meghalt mindenkiért, ezért csak azok haltak meg övele, akik megfelelően követik az előírásokat”, akkor a vers első felét is meg kellett volna változtatnia. Csak Krisztus agapé-szeretete képes ilyen hatalmas mértékkel számolni. A vallásos elme megkérdőjelezné Isten szeretetének szélsőségességét, és talán inkább hozzátenne egy-két feltételt egy ilyen kijelentéshez.)*

5:15 Ha már most mindannyian az ő halálába voltak belefoglalva, akkor éppen ugyanígy bele voltak foglalva az ő feltámadásába is. Szeretetének ez a lelepleződése újraértelmezi az emberi életet. A Krisztussal való kapcsolatunkon kívül bármilyen más alapon hivatkozni önmagunkra semmit se ér.

5:16 Mostantól azért nem ismerek többé senkit a test szerint. Többé nem emberi szempontból nézek az emberekre. Ez egy radikális és igen meghatározó pillanat. Semmilyen címke, amely korábban valakit meghatározhatott volna, nem hordoz többé jelentőséget. Még a Krisztusról szóló kedvenc tantételeink is új értelmet kapnak. Bármilyen, amit órála történelmi vagy érzelmi alapon ismertünk, ennek a következtetésnek a hatására megváltozik.

*(Ha Krisztust Isten szemszögéből felfedezzük, akkor megismerjük önmagunkat és minden más emberi életet is az Isten szemszögéből. Pál a kinyilatkoztatás által látja, hogy amit Jézus minden emberben megváltott, az végleges lezárást és halált hoz minden más érvelésünknek és ítéletünknek, amit magunkról vagy bárki másról mondhattunk. Ez Pál „metanoia” pillanata. Figyeljük meg, a görög szó, **metanoia**, a **meta**, együtt és **νοίεω noieō**, észlelni az elmével. Leírja az elme ráébredését arra, ami igaz; érvelésének átrendeződése; ez a gondolatok összegyűjtése, a közös megismerés. A hit nem döntés. Ez egy felfedezés. Nincs semmi köze a latin **paenitentia** szóhoz - ahonnan a bűntudat és a bűnbánat gondolata ered.)*

5:17 Most pedig annak fényében, hogy az ő halálában és feltámadásában vele együtt részt vettetek, bárkik is voltatok korábban, Krisztusban teljesen új emberré lettetek. A régi látásmódnak, ahogyan magatokat és mindenki mást láttatok, vége. Ismerkedjétek meg az újjal!

(Képzeld csak el ezt! Bármelyik zsidó, görög, rabszolga vagy szabad ember, búr, zulu, xhosa, brit, indiai, muzulmán vagy amerikai, kínai, japán vagy kongói most már halott és nincs többé. Mindannyian meghaltak, amikor Jézus meghalt. Ne feledjétek, hogy itt nem a törvény nyelvén beszélünk! A „Ha” a „Ha valaki Krisztusban van” kifejezésben nem feltétel, hanem az evangélium kinyilatkoztatásának következtetése. Az emberiség Isten által van Krisztusban [1Kor 1:30 és Ef 1:4]. A 2Korintus 5:14-16 versei összefüggést adnak a 17. versnek. Oly sokáig a 17. verset

önmagában tanulmányoztuk, és a „ha” szót feltételként értelmeztük. Pál nem azt mondta, hogy „ha valaki Krisztusban van”, hanem azt mondta, hogy "EZÉRT ha valaki Krisztusban van ...". Az „ezért” azonnal magába foglalja a 14-16. verseket. Ha Isten hite mindenkit Krisztusban lát a halálában, akkor bizonyára Krisztusban voltak a feltámadásában is. Jézus nem egy „lehetséges” énedet nyilatkoztatta ki, hanem az igazságot tárta fel rólad, hogy megismerd az igazságot önmagadról, és valóban szabad legyél. Jézus Krisztus halálában és feltámadásában Isten nem egy rossz hírbe hozott másolatodat váltotta meg. Megmentette az eredeti mintakép szerinti, az ő ragyogó tükörképére teremtett énedet. Bármilyen más „én”, amit próbálsz megtalálni vagy felértékelni, csalódást fog okozni. Lásd Róma 6:11, Tekintsétek halottnak a 'cselekedetek törvénye szerinti éneteket', és lássátok a megváltott éneteket Krisztussal együtt felemelve és mennyei helyekre ültetve. Ez valóban szabadság. Gal 2:19-20; Róm 6:11. Lásd 1Pét 1:3 Jézus halottaiból való feltámadása által újra összekapcsolódunk eredeti származásunkkal. Ez az újjászületés megerősíti és ünnepli a korszakokon átívelő reményt. Isten örökkévaló szeretetálma az életben teljesedik ki.)

5:18 Az emberiségnek Jézus Krisztus halálába és feltámadásába való belefoglalása teljesen Isten műve. Ha most felismerjük, hogy Isten valóban végleg lezárta a régi rendszert, és ha mindent és mindenkit ebben az új világosságban látunk, akkor egyszerűen azt fogjuk látni, amit Isten mindig is igaznak tudott rólunk Krisztusban. Nem vitatkozunk az emberi tapasztalatokról, véleményekről vagy az emberek közreműködéséről. Isten pontosan ezt hiszi. Jézus Krisztusban Isten velünk egyenértékű értéket adott oda, hogy megváltson minket önmagának. A kiengesztelődés eme aktusában a legmagasabb végletig ment, hogy meggyőzzön bennünket eredeti értékünkről. Isten ezt adta nekünk szolgálatunk megbízatásaként.

(A **katalasso**¹ szó kiengesztelődést jelent. Ez az egyenlő érték kölcsönös cseréje. Ez a tranzakció nem azért volt, hogy visszavásároljon bennünket „az ördögtől”. A tolvaj soha nem válik tulajdonossá. Isten megváltotta elménket azoktól a hazugságoktól, amelyeket magunkról hittünk - a kiengesztelődés a mindenkiben rejlő rejtett kincs értékének bátor leleplezése. Lásd 2 Kor 4:7 és Mt 13:44)

5:19 A mi szolgálatunk azt jelenti ki, hogy Jézus nem az Atyjától függetlenül cselekedett. Isten jelen volt Krisztusban, amikor kibékítette magával a teljes kozmoszt¹. Az istenség és az emberség öbenne átölelte egymást. Az emberiség bukott állapota eltöröltetett. Vétkeik többé nem vádolják őket. Ő most minden egyes ember számára kihirdeti barátságát rajtunk keresztül.

(A megtestesülés nem választotta el az Atyát a Fiútól és a Szellemtől. Őbenne lakozik emberi testben az istenség teljessége. Kol 2:9. Emberi személyként Jézus a kereszten átérezte a bukott emberiség gyötrelmét, amikor a 22. zsoltárt visszhangozta: „Istenem, Istenem, miért hagytál el engem? Miért vagy oly távol attól, hogy segíts rajtam, hogy sóhajtozásom szavát meghallgassad?” De aztán a 24. versben Dávid diadalmasan kijelenti: „Nem vetette meg és nem irtózott a nyomorult nyomorúságától, és nem rejtette el orcáját előle, hanem meghallgatta, amikor hozzá kiáltott.” A **kosmos**¹ szó az Újszövetségben az egész emberi családra utal.)

5:20 Amilyen hangja van Istennek Krisztusban, olyan hangja van most bennünk. Mi vagyunk Isten követői. Az életünk bemutatja Isten sürgető¹ vágyát: mindenkivel felismertetni azt, hogy a megváltott identitásuk már megbékéltetett az Istennel.

(A **parakaleo**¹ szó a para, a közeli közelséget jelző előljárószóból származik, olyan dologból, amely egy hatássférából ered, a lakóhelyi egységre való utalással, a szerzőjétől és adójától származik, onnan ered, azt a pontot jelöli, ahonnan egy cselekvés ered, bensőséges kapcsolat, és a **kaleo**, névvel, családnévvel azonosítani. A Lukács 15:28.31-ben apja így könyörgött neki: „Gyermekem, te mindig velem vagy, és mindenem a tiéd!” „Legyél megbékélve!” nem lehetne úgy fordítani, hogy „Válj megbékéltté!”. A „Csinálj valamit, hogy valakivé válj!” az Ószövetség nyelve. Az Újszövetség nyelve: „Legyél az, ami már megtörtént veled!”)

5:21 Ez az isteni csere: ő, aki bűnt¹ nem ismert, átvállalta a torzulásunkat. Formátlanul tűnt fel, mint Isten prófétai költészetének² misztériuma. Beleöltözött az eltorzult képünkbe, és a mi vétkeink miatt megsérült. A bánatunkat, fájdalmunkat és szégyenünket magával vitte a sírba, és megszülte bennünk az ő megigazultságát. Magára vette a bűneinket, és mi az ő ártatlanságára változtunk át.

(A bűn, a **hamartia**¹ szó, a **ha**, negatív vagy nélkül és a **meros**, rész vagy forma szóból, tehát a kiosztott részed nélkül vagy forma nélkül lenni, ami egy tájékozatlan, eltorzult, csódba ment identitásra utal; a meros szó, a morphe szó törzse, mint a 2Korinthus 3:18-ban a metamorf, formával szó, ami a hamartia - forma nélkül - ellentéte. A bűn azt jelenti, hogy valaki az eredeti tervrajzzal való kapcsolat nélkül éli az életét, hogy elállítódott a viselkedése Isten eredeti harmóniájától. A **poema**² szót gyakran fordítják a „tette” igével, mint például a következőben: „bűnné tette”. Itt azonban a szövegkörnyezet miatt a poema szót prófétai költészetnek fordítottam. Az emberi nem bűnbakjaként a bukott emberiség torz képét vette fel, nem bűnössé vált, hanem az emberiség bűnének hivatalos képviselőjévé. Aztán Pál a **ginomai**³ szót használja, megszülte bennünk az ő megigazultságát, mivel újjászülettünk az ő feltámadásában a halálból. Hóseás 6:2; Ef 2:5; 1Pét 1:3. Ézsaiás 52:10 „Felfedte szent karját az Úr, minden nemzet szeme láttára; és meglátja a föld minden határa Istenünk szabadítását.” Ézsaiás 52:14-15 „Amint sokan megborzadtak tőle, hisz olyan torz volt, nem emberi a külseje, alakja nem hasonló az emberek fiaihoz, úgy ámulatba ejt majd sok nemzetet, királyok fogják be előtte szájukat, mert olyat látnak, amiről nem beszéltek nekik, és olyat vesznek észre, amiről nem hallottak.” Ézsaiás 53:4-5 „Pedig a mi betegségeinket ő viselte, és a mi fájdalmainkat ő hordozta; mi mégis megvertnek tekintettük, Istentől sújtottnak és megalázottnak. De őt a mi vétkeinkért szúrták át, a mi bűneinkért törték össze; a mi békességünkért érte fenyítés, és az ő sebe által gyógyultunk meg.” Megjegyzés: Nem Isten törte össze, hanem maga az emberiség, akit meg akart váltani. Megkérdezheted: „De mi van az Ézsaiás 53:10 igeverssel?” [Úgy tetszett az Úrnak, hogy „összetörje” őt.] A New Revised Standard Version fordítói azt mondják a lábjegyzetekben ehhez a vershez: „A héber jelentése bizonytalan.” A Septuaginta fordításban - ennek a versnek a görög változata -, amelyet Kr. e. 300 és Kr. e. 250 között írt 72 héber tudós, akiknek a maiaknál régebbi kéziratokhoz volt hozzáférésük, a következőképpen adták vissza a héber szöveget: „és az Úr vágyakozik megtisztítani őt a csapástól”. Más fordításban: „Az Úr vágyakozik megtisztítani sebeit.” A **plege** szó sebet jelent. 5Móz 32:5-6 „Megrontották magukat, nem úgy viselkedtek, mint az ő gyermekei, az emberek 'görbékké és perverzakké' váltak. Eltorzultak és kicsavarodtak a fiúi létük igazi mintájából.” [Pál apostol idézi ezt a verset a Filippi 2:15-ben. 5Móz 32:18 „Ti elfelejtettétek a Sziklát, amely nemzett titeket, és elszakadtatok az Istentől, aki táncolt veletek!” (5Móz 32:18) [Héberül כּוּל khul, azt is jelenti, hogy táncolni, mint Bírák 21:21-ben.] Róma 8:29 „Kezdetől fogva úgy alakított ki minket, hogy az ő mintaképének vázlata szerint pontosan beleilleszkedjünk a fiúság és hasonlatosság formájába. Életünk eredeti és tervezett alakját az ő Fiában látjuk megőrizve. Ő az elsőszülött ugyanabból az anyaméhből, amely felfedi genezisünket. Ő megerősíti, hogy Isten találmánya vagyunk. (Mi is újjászülettünk, amikor feltámadt a halálból. [1Péter 1:3] Az ő feltámadása együtt tárja fel közös genezisünket, valamint helyreállított ártatlanságunkat. [Róma 4:25 és ApCsel 17:31, 2Tim 1:9] Nem csoda hát, hogy nem szégyell minket testvéreinek nevezni. Valóban közös az eredetünk [Zsid 2:11], és „benne élünk, mozgunk és van létünk; valóban az ő utódai vagyunk”. [ApCsel 17:28]). Róma 8:30 Jézus kinyilatkoztatja, hogy Istenben már léteztünk. Ő határozott meg minket. Ártatlanná tett minket, és fel is díszített bennünket dicsőséggel és megbecsüléssel. Megváltotta ártatlanságunkat, és visszaadta azt a dicsőséget, amelyet Ádámban elvesztettünk. [Róm 3:23-24 a **prohoritso** szó azt jelenti: előre meghatározott, mint amikor egy építész részletes tervet készít; és a **kaleo** szó: családnevet, névvel azonosítani] Titusz 2:11 „Isten kegyelme fényesen ragyog, mint a nap, így téve az emberiség üdvösségét tagadhatatlanul láthatóvá.”)

6. fejezet

6:1 Azt akarom, hogy meghalljátok sürgető felhívásunkat: munkatársak vagyunk, és könyörgünk nektek, hogy ne vegyétek magától értetődőnek Isten kegyelmét! Micsoda veszteség lenne

kevesebbet látni a kegyelemben annál, amit Isten tesz. A veszély nem az, hogy eltúlozzuk azt, ami Krisztusban történt az emberiséggel, hanem az, hogy alábecsüljük.

(Jézus nem arra figyelmeztette tanítványait, hogy nehogy túl sok emberben lássák meg őt, hanem arra intette őket, hogy a legvalószínűtlenebb esetekben se mulasszák el Őt felismerni. „Ahogyan a legkisebbekkel bántok, úgy bántok velem.” Lásd 2Kor 1:19 Isten Fia, Jézus Krisztus, akit én, Pál, Szilvánusz és Timóteus bátran hirdettünk bennetek, Isten végső igenje az emberiségre. Jézus Isten igenje rátok. Az emberi élet mindenben ahhoz kapcsolódik, ami Ő. Isten értelmében ezzel kapcsolatban a tétovázásnak még a legcsekélyebb jele sem létezik.)

6:2 Isten kijelentette, hogy gyönyörködik¹ abban, hogy jót tegyen veletek. „Meghallottam az emberiség kiáltását³, amely benned² visszhangzik, és azonnal megmentésedre siettem³.” [Zsoltárok 22:1; Jézus imája a kereszten] Ez most⁴ az emberiség meghatározó pillanata. Tekintsetek magatokra! Ez a ti időtök! Ez a ti üdvösségetek.

*(Pál már az előző fejezetben megosztotta a saját megértését arról a pillanatról, hogy „**mostantól azért** senkit sem ismerek emberi szempontból”. Most arra bátorít minket, hogy ugyanerre a következtetésre jussunk. Nem kell tovább várni arra, hogy beteljesedjen az, ami meg van írva. Isten egy konkrét időpontról és személyről beszélt, amikor a megváltást hirdette. Jézus az üdvösség napja [Jeshua], amelyet Ézsaiás megjövendölt. Ez a nap már teljesen eljött. Annak ellenére, hogy Ézsaiás Krisztus előtt 700 évvel ezelőtt mondta ezeket a szavakat, azok már múlt időben lettek feljegyezve. Ézs 49:8 az LXX görög Septuagintában. A héber szövegben is: בעת רצון be eth [most⁴] ratson, most van Isten tetszésének és jóindulatának ideje. A héber **ratson**¹ szó jelentése: öröm, gyönyör, kegyelem, jóakarát, elfogadás. A görög **boētheō**³ szó a **boao**, a lármás, legsürgősebb segélykiáltás és a **theo**, a segítségre rohanás szóból. Ez annyira jellemző Istenre; az Isten görögül theos, ami annyira hasonlít a theo-hoz. Isten meghallotta az emberi nem kiáltását, amely Krisztusban visszhangzott. „Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?” (Zsolt 22:1) A 24. versben ezt mondja: „Mert ő nem veti meg és nem nézi le a szegény nyomorúságát, nem fordítja el tőle tekintetét, és meghallgatja, amikor hozzá kiált.” Figyeljük meg, a **soi**² egyes számban van, tehát a Messiásra mutat, arra, aki mindenkiért meghalt, mint a 2Kor 5:14-ben. Ézsaiás látta, ahogy az emberi nem teljes egészében képviselve van a megigazultság egyetlen cselekedetében, amely egyetlen ember által teljesedett be. [Ézs 53:4-5] Lásd még Zsid 4:16 Ezért bátran közeledhetünk a kegyelem tekintélyes trónjához. Ott átölelve köszönt minket, és a bajok idején azonnal megerősítést kapunk. [A **boetheia** szó megerősítést jelent, konkrétan kötelet vagy láncot, amellyel egy hajót a viharban megrögzítenek.]*

6:3 Vigyázzatok, nehogy alkalmat adjatok a megsértődésre, és ne engedjétek, hogy bármiféle közömbösség lejárassa ezt az üzenetet!

6:4 Mindenféle körülmény közepette úgy ajánljuk magunkat, mint Isten diakónusai¹. Együtt mutatjuk be a megtestesült kegyelmet, függetlenül attól, hogy milyen mértékű ellentmondással nézzünk szembe. Állhatatosan megmaradunk a türelem erődjében, a rendkívüli nyomást okozó helyzetekben is. Még olyankor is, amikor úgy tűnik, mintha a hátunk mögé csavarták volna a karunkat, és szűk térbe szorítva éreznék magunkat.

*(A görög **diakonosz**¹ szó, a **dia**, egy cselekmény folyamatát jelölő elsődleges elöljárószóból és a **konosz**, porból; így együtt mutatjuk be a megtestesült kegyelmet.)*

6:5 Fizikai bántalmazásban megverve és összezúzva, börtöncellákba zárva, gyakran zűrzavaros körülmények között, elkésérítő munkában, kevés alvással és ennivaló nélkül.

6:6 Mindeközben állandóan a belső boldogságban tartózkodunk, tudva, hogy min nyugszik ártatlanságunk. Egyáltalán nem hat meg minket e súlyos ellentmondások egyike sem. Krisztusban és a Szent Szellem agapé-szeretetében vagyunk, a színlelés legkisebb jele nélkül.

6:7 Védelmet kapunk az igében, a leplezetlen igazságba burkolózva, Isten erejének dinamikájában, mert a megigazultság minden szükséges fegyverrel felruház bennünket, jobb és bal kezünkben, hogy mindennap legyőzhetetlenül éljünk e támadások és ellentmondások bármelyikével szemben. *(Az Isten hite szerinti megigazultság megszabadít bennünket az összes saját erőfeszítésünktől, amellyel önmagunkat próbálnánk igazolni vagy megvédeni. Lásd Habakuk 2:4; 17-19 és Róma 1:17, valamint Zsidók 12:1)*

6:8 Akár megbecsülnek, akár megvetnek bennünket az emberek, akár nevetségessé tesznek, akár elismernek, akár azzal vádolnak, hogy félrevezetjük az embereket, valójában megszabadítjuk az embereket.

6:9 Egyesek azt mondanák, hogy homályosak és kétértelműek vagyunk, pedig az, hogy kik vagyunk, mindenki lelkiismeretéhez címzett nyílt levél. Néhányan halálba kívánnának minket. De hát itt vagyunk étellel betelve. (2 Korintus 4:2)

6:10 Az örömünk túlszárnyalja minden szomorúság okát. Az, hogy számtalan embert gazdagítunk, megtéríti minden kiadásunkat. Úgy tűnhet, hogy a kezünk üres, mégis mindenünk megvan.

6:11 Drága korintusiak! Az a bátorság, amivel a szavainkat kimondjuk, benneteket átölelő szívből fakad.

6:12 Ha esetleg alkalmatlannak érzitek magatokat, az abból fakad, hogy önmagatokat leértékelő ítéletet alkottok. Az evangélium, amit mi közvetítünk, nagyra becsül benneteket.

6:13 A legkedvesebb szavakkal hívunk benneteket, hogy tévovázás és visszafogottság nélkül válaszoljatok nekünk. Lássátok magatokat visszatükröződni¹ ugyanabban a határtalan térben! *(A **antimisthia**¹ szó viszonzást, vagy összhangot jelent, amit én itt „visszatükröződni” szóval fordítottam.)*

6:14 A hit szerinti megigazultságnak semmi köze a karma és a teljesítmény-központú megfeleléskényszer filozófiájához. Ezek sosem tudták kiegyensúlyozni a mérleget¹, vagy összhangot teremteni az ellentmondások között.

*(A **heterozugeo**¹ szó, egy egyenlőtlen vagy különböző iga; a héber zugot, תיגזגז szóból ered, ami két hasonló tárgyra utal; egy iga vagy tanítás; a rabbi vagy egy filozófus igája, ami a tanításukat jelképezi; a tzedek, צדק, héber szóra emlékeztet a megigazultság, amiben szintén van olyan jelentés, ami a mérleg fanyelvére utal. „Az, aki megítéli a szomszédját a megigazultság vagy az ártatlanság egyensúlya szerint, azt a megigazultság szerint ítélik meg.” [T. Bab. Sabbat, fol. 127. 2.]*

6:15 Nem lehet összhang¹ a Krisztus által az emberekben kinyilatkoztatott érték és az értéktelenség között, amelyet Béliál² képvisel. A hit szerinti megigazultság és a cselekvésen alapuló öngazultság két ellentétes, egymásnak ellentmondó rendszer, amelyek soha nem illeszkedhetnek egymáshoz.

*(Pál a **sumphonēsis**¹ szót használja: **sun** - együtt és a **phonay** - hang szavakból. A hit szerinti megigazultság azt jelenti, hogy ismered az igazságot az életedre tervezett kép megváltásáról. Míg a cselekvésen alapuló öngazultság azt jelenti, hogy hazugságot hiszel magadról. A héber **beliya'al**² בליעל szó szerint azt jelenti: haszon nélkül; értéktelenség. E szó etimológiáját többféleképpen adták meg. A Talmud (Sanh. 111b) a "beli" és a "ol" (járom nélkül) szavakból álló összetett szónak tekinti, ami ebben az összefüggésben nagyon érdekes. Jézus azt mondja: „Az én igám édes és az én terhem könnyű”. Peterson így adja vissza: „Fáradtak vagytok? Kimerültetek? Kiegtetek a vallásban? Gyertek hozzám! Járjatok velem, és visszanyeritek az életeteket. Megmutatom nektek, hogyan vegyétek át a valódi nyugalmat. Járjatok velem és munkálkodjatok velem - nézzétek meg, hogy én hogyan csinálom. Tanuljátok meg a kegyelem kényszer nélküli ritmusait. Nem rakok rátok semmi*

nehezét vagy rosszul illeszkedő dolgot. Maradjatok a társaságban, és megtanultok szabadon és könnyedén élni. Máté 11:29-30 - Message fordítás)

6:16 Hogyan lehet az élő Isten kézzelfogható, fizikai megszólítását összehasonlítani¹ egy fantomképpel, amely csupán az emberek az elméjében létezik? Az emberiség Isten elképzeléséből lett - nem mi találtuk ki Istent vagy magunkat. Ő talált ki minket. Ő mondta: „Benned fogok lakni, mozogni és létezni. Összetartozunk. Én a tiéd vagyok, te pedig az enyém vagy”.
(Ezékiel 37:27 „Náluk lesz lakhelyem, és én leszek az ő Istenük, és ők lesznek az én népem.” A **sugkatathesis**¹ szó azt jelenti, hogy egybeállítás vagy közös urnába helyezni (a szavazatokat), tehát jóváhagyás, beleegyezés, egyetértés; nem lehet mindkét rendszerre szavazni, azok ellentétesek.)

6:17 „Egyszóval, meneküljete ki e fantomképzetek csapdájából! Ne szűkítsétek le a látókörötöket, olyasmire kötődve, ami nem a magasabb rendű valóság!
(Krisztussal együtt a mennyei helyekre ültetve, vele együtt feltámadva és felemelve. A **haptomai**¹ szó azt jelenti, hogy magadhoz rögzítesz; ragaszkodsz; függesz. A **akathartos**² szó, a **ha**, ami egy negatív partikula, és a **kathairō**, a **kata**, intenzív és az **airo**, felemelni szóból. Ugyanez a szó szerepel a János 15-ben, ahol úgy fordították, hogy „megmentseni, vagy levágni” a gyümölcsöt nem hozó ágakat; a szó mégis inkább azt jelentené, hogy felemelni ezeket az ágakat, hogy több gyümölcsöt teremjenek.)

6:18 Akkor megismeritek Atyátok ölelését, hogy egyszerűen élveztétek, hogy a fiaim és lányaim vagytok” - mondja a Mindenható.

7. fejezet

7:1 Drága szeretteim, ezek az ígéretek emelkedett gondolatokkal töltenek el bennünket, és megszabadítanak a test nyomasztó erőfeszítéseitől, melyek versengve a szellem ártatlanságával megrontják az Isten iránti odaadásunkat.
(Pál szembeállítja a test hiábavaló erőfeszítéseit a kegyelem szellemével, amely a hit általi megigazultság gyönyörét ünnepli.)

7:2 El kell ismernetek, hogy senkit sem ítéltünk meg méltatlanul, senkivel sem éreztettük, hogy kisebbségű lenne, és senkit sem használtunk ki.

7:3 Üzenetemben nyoma sincs kárhóztatásnak. Mindig is úgy tartottam, hogy szívünk egygyé forrt veletek életre-halálra.

7:4 Teljesen meg vagyok elégedve veletek, és nagyon büszke vagyok rátok. Zavartalanul¹ egyik vagyunk veletek. Ezért örömöm felülmúlja² a klausztrofóbia³ minden érzését.
(A **parakaleo** szó a **para** előjárósóból származik, amely a közelséget jelzi, egy hatássférából kiinduló dolgot, a lakóhely egyesülésének sugallatával, a szerzőjétől és adójától származik, onnan ered, azt a pontot jelöli, ahonnan egy cselekvés ered, bensőséges kapcsolat; és a **kaleo** szóból, amely a névvel, családnévvel való azonosítást jelenti. Az **epi**² szó a pozíciót jelölő előjárósó, fölötte vagy ellene. A **thlipsis**³ szó nyomást jelent, erős nyomás alatt lenni; a **thlibō**, tolongani (szó szerint vagy átvitt értelemben) szóból: - nyomasztani, szorongatni, szorongani.)

7:5 Amikor először érkeztünk Macedóniába, egy pillanatnyi lehetőségünk sem volt pihenni. Szó szerint hemzsegték körülöttünk a bajok. Minden oldalról viszályokkal szembesültünk, és mélységes riadalmat éreztünk.

7:6 Milyen csodálatos felfedezni Isten vigasztaló¹ közelségét, amikor az ember úgy érzi magát, mint egy madár, amely nem tud felemelkedve elrepülni, hogy megmeneküljön a madarásztól! ezúttal Isten közelségét erősítette meg Titusz érkezése.

(A **parakaleo** szó a **para** előjárósóból származik, amely a közelséget jelzi, egy hatásszférából kiinduló dolgot, a lakóhely egyesülésének sugallatával, a szerzőjétől és adójától származik, onnan ered, azt a pontot jelöli, ahonnan egy cselekvés ered, bensőséges kapcsolat; és a **kaleo** szóból, amely a névvel, családnévvel való azonosítást jelenti. Jézus ugyanilyen minőségben mutatja be a Szent Szellemet: parakletosz, ami közeli társat, rokont jelent. [János 14:16] A **tapeinos**² szó azt jelenti, nem emelkedik messze a földtől.)

7:7 Ó, és milyen nagy öröm volt személyesen tőle hallani, hogy mennyire bátorították őt mindannyian! Elmondta, milyen mélyen hiányoztam nektek, és hogy őszinte aggodalommal szomorkodtatok értem. Egy kis önsajnálathból rögtön örömtáncre perdültem.

7:8 Egy rövid pillanatra kicsit rosszul éreztem magam, hogy talán elszomorítottalak benneteket az előző levelemmel, de most már nem bántam meg semmit.

7:9 Örülök annak, hogy szomorúságotok hatására felismertétek, hogy őszintén aggódom értetek. A bánat, amit éreztetek, világosan láthatóvá tette számotokra Isten szívét, és megerősített benneteket abban, hogy szüntelenül a ti érdeketeket tartottam a szemem előtt.

7:10 Aki a gondolatait lehorgonyozza¹ Isten gondolataiban, az, amikor nehéz és fájdalmas tapasztalatokkal szembesül, megmenekül a szomorúságtól és nem süpped bele a keserűségbe. De jaj, milyen szörnyű ellentétben áll ezzel a vallási rendszer világa, a karma és a teljesítmény törvénye, amely szomorúságot szomorúságra² halmoz! Míg az egyik rögtön megkönnyebbülést terem, a másik elkerülhetetlen halálcsapdának tűnik.

(A **metanoia** szó azt jelenti, hogy Isten gondolatainak felismerése. Mint a legtöbb görög szó, a **μετάνοια metanoia** is összetett szó, a **meta**, együtt és a **νοεῖν noieō**, elmével észlelni szóból. Azt írja le, amikor az elme ráébred arra, ami igaz. Az ember gondolkodásának újrászabályozása, a gondolatok összegyűjtése, az Úr tudásával összehangolt tudás. A hit nem döntés. Ez egy felfedezés. Semmi köze a latin **paenitentia** szóhoz - ahonnan a bűntudat és a bűnbánat gondolata ered. Sajnos a bűnbánat szó a **metanoia** népszerű angol fordítása lett. Az **ametamelētos**² szónak 3 összetevője van, **a** – tagadó; **meta** – valamivel; **melo** – megbánni; megbánás nélkül)

7:11 Fontoljátok meg, hogy éppen ez a dolog, ami eleinte ilyen szomorúságot okozott nektek, hogyan irányította a figyelmeteket Isten felé. Közvetlenül újjáélesztette azt a sürgető¹ érzést, hogy felismerjétek² azt az állapotot, ami a kegyelemben már a tiétek. Olyasmi³ történt veletek a kegyelemben, mintha a karotokat hátatok mögé csavarva lefogtak volna benneteket, hogy így teljesen megértsétek, mennyire szükségtelen bármilyen erőfeszítést tennetek önmagatok megmentése érdekében. Nagyon megriadva heves vágy és égető buzgalom támadt bennetek, hogy újra felismerjétek a megigazultságotok alapját. És így mindenben beigazolódtott feddhetetlen ártatlanságotok.

(A **spoude**¹ szó gyorsaságra, azonnali, sürgős cselekvésre utal. A **apologia**² szó azt jelenti, hogy okkal válaszol, bocsánatot kér, megvédi az ügyét. Az **aganaktēsis**³ szó, az ago, vezetni és az anagkē, a kar behajlítása szóból. Az **ekdikeo**⁴ összetett szó az **ek**, az eredetet jelölő előjárósóból és a **dikeo**, két fél, akik egymásban hasonlóságot találnak. Ez az alapja a dikaois megigazultság szónak, ami az igazságosságból ered. Lásd Róma 12:19 Kedveseim, ne fáradjatok azzal, hogy bosszút álltok! Ne hagyjátok, hogy a harag vagy az ingerültség elvonja a figyelmeteket! Ami közös bennünk, a megigazultság, az határozza meg egy kapcsolat lendületét. Az Írás megerősíti, hogy maga az Úr a megigazultság kinyilatkoztatója.)

7:12 Írásomnak nem az volt a célja, hogy megvitassuk annak részleteit, ki tévedett és ki sértett meg, hanem az, hogy Isten szívét megismerve visszatükrözzétek¹ a hozzátok intézett sürgető felhívásunkat.

(Az **enōpion**¹ szó Isten arca és tekintete.)

7:13 Annyira lelkesít¹ bennünket, hogy megismertétek¹ a valódi identitásotokat, és módfelett örülünk annak, ahogyan megörvendeztetétek Titusz szívét. Annyira boldog lett, és teljes áldást és felfrissülést nyert mindannyiótok által.

(A **parakaleo**¹ szó a **para** előjárószóból származik, amely a közelséget jelzi, egy hatásszférából kiinduló dolgot, a lakóhely egyesülésének sugallatával, a szerzőjétől és adójától származik, onnan ered, azt a pontot jelöli, ahonnan egy cselekvés ered, bensőséges kapcsolat; és a **kaleo** szóból, amely a névvel, családnévvel való azonosítást jelenti. Jézus ugyanilyen minőségben mutatja be a Szent Szellemet: parakletosz, ami közeli társat, rokont jelent. [János 14:16] A **tapeinos**² szó azt jelenti, nem emelkedik messze a földtől.)

7:14 Csodálatos dolog dicsekedni egymással, és tudni, hogy soha nem lehet túlzásba vinni az igazságot. Titusz megerősítette a veletek való dicsekvésünket.

7:15 Teljesen lenyűgözve, mélységes szeretettel viseltetik irántatok, és megemlékezett arról, hogy mekkora figyelemmel hallgattatok rá, és milyen szívélyes vendégszeretetet tanúsítottatok mindannyian.

7:16 Ez nagyon tetszik nekem! Annyira büszke vagyok rátok!

8. fejezet

8:1 Engedjétek meg, hogy bátorítsalak benneteket Isten kegyelmének lenyűgöző bizonyágtételével, amelyet az Macedónia¹ gyülekezetei tanúsítanak.

(A rómaiak gazdaságilag felszabdalták Macedóniát¹. (Livius, XLV. 30.)[30] A macedóniai gyülekezetek közé tartozott Filippi, Tesszalonika és Bérea.)

8:2 Szellemi rátermettségük a végsőig próbára lett téve. Nagyon szűk térbe szorítva találták magukat. Mégis, szegénységük mélyén eksztatikus örömük pazarló nagylelkűségre készítette őket. Felfedezték a kegyelem következményét: a szegénység semmilyen foka sem választhat el bennünket az egymással való zavartalan egységünktől. A kegyelem a gazdagságot nagylelkűségre fordítja le bennünk.

(**Dokimēi**¹ bizonyíték a fém valódi jellegét bizonyító próba. A **thipsis**², thlibo szó szorongatni, nagyon szűk helyre szorítani. A **haplotes**³ szó a **hama**, ami az egyesülés része és a **pleko** fonott; minőség vagy állapot, keveretlen motiváció, szellemi fenntartás nélkül, rejtett szándék nélkül, osztatlan szív.)

8:3 Tisztelen őket, amiért szándékosan többet adnak magukból, mint amennyit megtehetnének.

8:4 Mi ezt egyáltalán nem befolyásoltuk. Ők voltak azok, akik sürgető vággyal és a legnagyobb őszinteséggel ragaszkodtak ahhoz, hogy kézzelfogható¹ kegyelmi ajándékukat közvetítsük a szenteknek.

(A **diakonosz**¹ szó diakónus vagy szolgálta a **dia** + **konisz** szó szerint a poron keresztül, itt kézzelfogható, gyakorlati vagy megtestesült; ezt a szót általában szolgálatnak, megbízásnak, ügyintézésnek fordítják. Úgy hiszem, hogy a legvégső szolgálat Isten szívének kézzelfogható emberi formában való kifejeződése. Az igazi újszövetségi diakónus pedig a megtestesülés ünnepe.)

8:5 Ezt senki sem várta el tőlük. Egyszerűen csak megmutatták, hogy milyen teljességgel adták magukat az Úrnak és nekünk. Ez magyarázza nagylelkű adakozásukat. Isten elragadó öröme kényszerítette őket.

8:6 Lelkesedésükön felbuzdulva, mi készítettük¹ Tituszt, hogy amit megkezdett, azt fejezze is be a kegyelmi ajándék ügyében, amelyben ti magatok is szívesen részt vettetek.

*(Itt a **parkaleo**¹ szóra használtam a késztet szót, ami szó szerint azt jelenti, hogy az identitásotok forrásából meríteni.)*

8:7 Most már minden ragyog rajtatok, ami a hitetek, a beszélgetésetek, a tudásotok, a lelkesedésetek rendkívüli bizonyítéka. Minden arról a szeretetről tanúskodik, amelyet felébresztettünk bennetek. Ez a ti lehetőségetek, hogy most ugyanúgy kitűnjetek az adakozás kegyelmében.

(Lásd 1Korintus 1:5 Életetek minden vetülete ékesszólóan fejezi ki a benne rejlő egyesülésetek gazdag tárházát. 1:6 Krisztus tanúbizonysága biztosan be van bizonyítva bennetek.)

8:8 Nem azért fektetek le szabályokat az adakozásról, hogy visszavezesselek benneteket a rabságba és a kötelességtudatból fakadó törvényeskedésbe. A hívők lelkesedése felbátorította bennetek azt az őszinte szeretetet, ami megkülönbözteti adakozásotokat a tizedfizetés régi írott szabályaitól.

8:9 Ismeritek, hogy mit üzen a mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme: gazdagságát a mi szegénységünkkel cserélte fel. Szegénységünkkel való szélsőséges azonosulása a mi gazdagságunk kiindulópontja lett. Mindene, amije van, a miénk.

(Mi vagyunk az ő gazdagsága. Lásd Máté 13:44 „Eladta mindenét, amije volt, és megvásárolta az egész mezőt.” Ebben a példázatban Jézus arról győz meg minket, hogy mi vagyunk minden, amije van.)

8:10 Íme, a tanácsom: mivel eredetileg egy évvel ezelőtt jött az ötlet, 8:11 csak a saját hasznatokra válhat, ha most teljessé tennétek a készségeketek azzal, hogy a forrásaitokhoz nyúltok, és lehetőségeitekhez mértén bőkezűen adakoztok.

8:12 A szív készsége megegyezik azzal, amit egyáltalán valaki képes adni. Úgy értem, az egy dolog, hogy hajlandó vagy 300 millió forintot adni, de ha nincs 300 millió forintod, akkor legalább azt az 5000 forintot add, amid van.

8:13 Nem azt javaslom nektek, hogy mások terhén a megkárosodásotok árán könnyítsetek.

8:14 A lényeg az, hogy mindenkinek mindig legyen elég. A ti bőségeitek most nekik rögtön megkönnyebbülést hozhat, mint ahogy majd egyszer az övék is nektek.

8:15 Az „osztózkodunk, hogy egyformán osztozzunk” elve egyidős a Szentírással. (Lásd 2Mózes 16:18)

8:16 Hálát adok Istennek Tituszért. Ugyanolyan sürgetően kívánja a veletek való kapcsolatot.

8:17 Ő készségesen válaszolt a felszólításunkra, és azonnal önként jelentkezett, hogy elmegy hozzátok.

8:18 Egy testvér, aki nagyon tehetséges az evangélium hirdetésében, és minden gyülekezetben elismerésnek örvend, elkíséri Tituszt.

8:19 Őt is kézfelemeléssel¹ választotta ki az összes gyülekezet, hogy ezen a kegyelmi utazáson az Úr dicsőségére csatlakozzon hozzánk az ajándékok kiosztásában. Tudjuk, hogy ez elnyeri majd a tetszésedet, hiszen valójában mindvégig ezt akartátok.

(A **cheirotoneo**¹ szó azt jelenti, hogy kézzel választani vagy kézfeltartással szavazni. Lásd 1Kor 16:3)

8:20 Megértjük, hogy a pénz mennyire kényes ügy, és a lehető legnagyobb elővigyázatossággal biztosítottuk bőséges adományotok kezelésének átláthatóságát.

8:21 Arra számítunk¹, hogy ez gyönyörű² bizonyágtétel lesz az Úr és mindenki számára.

(A **pronoeo**¹ szó azt jelenti, hogy előre tudni, előre látni; a **kalon**² szó pedig azt jelenti, hogy szép.)

8:22 Ezzel a két emberrel együtt még egy testvért küldünk, akiben nagyon megbízunk. Ő már sokszor sokféle helyzetben bizonyította megbízhatóságát, és most még buzgóbb, mint valaha, mivel tudja, hogy milyen sürgető vágyaink vannak veletek kapcsolatban.

8:23 Ami Tituszt illeti, ő közeli társam, és a szívemet helyettesíti előttem. Az őt kísérő testvérek a gyülekezetektől nyertek megbízatást Krisztus dicsőségére.

8:24 Mutassátok meg ezeknek a gyülekezeteknek, mennyire szeretitek őket, és erősítsétek meg, hogy jó okunk van büszkének lenni rátok.

9. fejezet

9:1 Nyilvánvaló az elkötelezettségünk, hogy a szenteket segítve kezeljük ezt a segélyalapot. Még csak nem is szükséges, hogy írjak nektek erről.

9:2 Amikor egy évvel ezelőtt tanúja voltam lelkesedéseteknek, dicsekedtem veletek a macedóniai gyülekezetek előtt, és buzgóságotok sokakat közülük nagyon megihletett.

9:3 Most tehát ezeket a testvéreket küldöm válaszul arra a készségetekre, hogy megerősítitek a rólatok szóló dicsekvésünket.

9:4 Csak azt akarom elérni, hogy ha esetleg néhány makedón csatlakozna hozzám, amikor meglátogatlak benneteket, az ne váljon senki szűgyenére, se nektek, se nekünk.

9:5 Ezért toboroztam ezt a csapatot, hogy előre menjenek, így adjuk meg nektek a szükséges időt az anyagi áldás összegyűjtésére, amint megígértetek. Azt akarom, hogy az áldás az maradjon, aminek eredetileg szántátok, és ne valami olyasmi, aminek odaadására most kényszerítve érzitek magatokat.

9:6 Mindannyian ismerjük azt a természeti törvényt, amely azt mondja: „A farkar vetés mindig tükröződik az aratásban, mint ahogy a bőkezű vetés is”.

9:7 Ezt minden egyes embernek alaposan¹ át kell gondolnia a saját szívében, nem az esetleges visszakozás gondolatával vagy törvényeskedő kötelességtudatból. Az Isten agapé-szeretete olyan nagyvonalúságra és vidám bőségre ösztönöz, ami meghalad minden határt.

(A **proaireoma**¹ szó azt jelenti, hogy teljes leltárt készíteni; a görög **hilaros**² szó a **hileos** törzsből származik, ami vidámat, vonzót jelent.)

9:8 Lehetetlen eltúlozni Isten kegyelmének teljes hatáskörét¹. Merüljünk bele a kegyelem különleges gazdagságába², ahol Isten szétáradó³ örömeiben bőséggel ajándékoz meg minket! Már most is jóval² előnyösebb helyzetben vagyunk, mint amit bármilyen személyes érdem vagy

elszámolás alapján megérdemelhetnénk, ezért teljesen megelégedettek⁴ vagyunk bármilyen helyzetben, amellyel szembenézünk. Az ebből túlcserélhető jólét sok kreatív lehetőséget kínál arra, hogy mások szükségleteit bőségesen kielégítve jót tegyünk velük.

*(Pál úgy ítéli meg, hogy a kegyelmet nem lehet eltúlozni. A kegyelmet magyarázva ékesszóló nyelvezetben tör ki, amikor megpróbálja bemutatni Isten jóságának határtalanságát. Egyik szuperlatívuszt fűzi a másik után, hogy megerősítse a kegyelem bennünk megnyilvánuló, mindenre kiterjedő és végleges művét. A **dunatei**³ szóval Isten hatalmas lendületéről beszél. Ezt a szót Pál a **dunamos** szóból ötlötte ki. Csak ő használja és megismétli 3 alkalommal a leveleiben. A **pasan charin**¹ szavakba Pál a kegyelem minden vonatkozását beleérti. Majd a **perisseuo**² igét használja, ami azt jelenti, hogy meghaladni valamilyen számot, mértéket, rangot vagy szükségletet; túllépni a határokat, túl és fölé menni, többet, mint ami szükséges. Pál ezt az igét a perisseusai aoristában, főnévi igenévben használja, ami egy cselekvés előzetes befejezését jelzi egy időponthoz viszonyítva. A görög Infinitívusznak lehet jelen idejű vagy aorisztikus alakja. A két forma közötti ellentétnek semmi köze az időhöz. Ez egy aspektusbeli különbség. A jelen idejű főnévi igenév a progresszív vagy imperfektív aspektus kifejezésére szolgált. Az ige által kifejezett cselekvést úgy ábrázolja, mint ami folyamatban van. Az Aorist Infinitive azonban nem fejez ki progresszív aspektust. Az ige által kifejezett cselekvést befejezett egységként mutatja be, amelynek van kezdete és vége. Ez egy fontos pont, mivel ennek a versnek sok fordítása azt sugallja, hogy Isten képessége, hogy minden kegyelmet bőségesen meg tud adni nekünk, csak válaszul lehet valamire, amit először nekünk kell megtennünk, hogy Istent cselekvésre készítsünk. Az, hogy mi jót cselekszünk, egyszerűen az Ő bennünk végzett jóságos művének túlcserélődése. Az autarkes² szót megelégedettnek fordítják; ez az az érzés, amikor teljesen elégedett vagy önmagaddal. Ez a szó csak itt, a Filippi 4:11-ben és az 1Timóteus 6:6-ban fordul elő. E szó használata azt mutatja, hogy Pál ismeri a stoicizmust. Ezt a szót a görög filozófiából veszi át, és arra a kinyilatkoztatásra alkalmazza bennünk, hogy az életünkre tervezett kép teljesen helyre lett állítva bennünk. Pál ezzel a belső hellyel való kapcsolódásban élte meg az életét. Felfedezte, hogy ugyanaz a „Vagyokság” tükröződik őbenne, mint amiben Jézus járt. 1Kor 15:10 Isten kegyelméből vagyok az, aki vagyok.)*

9:9 Itt van Dávid élménye a nagylelkű és pazarló adakozásról, amint azt a Zsoltárok 112:9-ben kifejezi: „Osztoget, adakozik a szegényeknek; igazsága örökre megmarad, hatalmas dicsőségesen emelkedik.”

9:10 A vetőmag és a kenyér megalkotója ugyanaz, aki ellátja és megsokszorozza erőforrásaitokat, és fokozza megigazultságotok gyümölcsét.

(Itt Pál az Ézs 55:10-11-re emlékezteti őket: „Mert amint lehull az eső és a hó az égből, és nem tér oda vissza, hanem megitatja a földet, termékennyé és gyümölcsözővé teszi, magot ad a magvetőnek és kenyeret az éhezőknek, úgy lesz az én ígém is, mely számból kijön: nem tér vissza hozzám eredménytelenül, hanem megteszi, amit akarok, és véghez viszi, amiért küldtem.”)

9:11 Meggazdagodtatok - a szó minden lehetséges értelmében, és elválaszthatatlanul egyesültetek egymással osztatlan szívvel, mindenféle rejtett szándék nélkül. És mi veletek együtt, mint ajándékaitok közvetítője, előkészítjük az utat, hogy örömmel és kegyelemmel teli ünnepek legyen Istennel.

*(A **haplotes** szó a **hama**, ami az egyesülés része és a **pleko** fonott; minőség vagy állapot, keveretlen motiváció, szellemi fenntartás nélkül, rejtett szándék nélkül, osztatlan szív).*

9:12 Ez egy olyan helyzet, amelyben mindenki nyer: nemcsak a szenteket erősíti meg létükben a nagylelkűségetek ennyire gyakorlatias megnyilvánulása, hanem ebből Isten felé is bőségesen túlrad a hála, mivel az Ő jóságának bizonyossága kézzelfogható az ajándékaitokban.

9:13 És így a hullámhatás tovább folytatódik. Az evangélium, amit hirdettek, az adakozásokban szép hangon zeng, és az Isten dicsőségének gazdag gyümölcsét termi meg. Az, ahogyan övelük

közösséget vállaltatok, felmutatja a koinonia¹ mindent magába ölelő természetét, amelyben mi is részesültünk.

(A **koinonia**¹ szó azt jelenti, hogy részt venni, közösségben lenni.)

9:14 El tudjátok képzelni, hogy az irántuk tanúsított bőszéges nagylelkűségetek milyen mély szeretettel kötötte őket hozzátok az értetek szóló imáikban!

9:15 A kegyelem a hála nyelvén beszél. Isten ajándékának a szavakon túl adott hangot a ti adakozásotok.

10. fejezet

10:1 Itt vagyok tehát én, Pál, kissé félénken, amikor veletek szemtől szemben állok, de egyes híresztelések szerint távollétemben a bátorságom a gőggel határos. Olyan helyről szólok hozzátok, ahol nem létezik a távolság fogalma. A hiteles identitásunk a szelídségben és a Krisztushoz való hasonlóságban gyökerezik.

(Pál a **parakaleo**¹ szót használja, amely a **para** közelség és a **kaleo**, névvel való azonosítás szóból származik; gyakran fordítják úgy, hogy vigasztalni. Az **epeikeia**² az **epi**, folyamatos hatásra, és **eiko**, hasonló, hasonlít.)

10:2 Óvatos vagyok, hogy ne tűnjek beképzeltnek, amikor nálatok jelen vagyok. Mégis rendkívül magabiztos vagyok azok előtt, akik azzal vádolnak, hogy pusztán testi módon viselkedem.

(A **deomai**¹ szó vágyakozni, a **deo**, kötni szóból; a **pareimi**² szó az én-létem forrásának legközelebbi közelségére utal.)

10:3 Az a tény, hogy egy fizikai világban élünk, emberi, hús-vér testekben, nem jelenti azt, hogy olyan harcba bocsátkozunk, melyet a vallás és a politika tipikus, „tétre menő” stratégiái diktálnak.

10:4 Szellemi harcmódorunk lendülete abból fakad, hogy tudjuk, Isten képes leküzdeni azokat a gondolkodásmódokat és felfogásokat, amelyek évszázadokon át nemlétező erődökben tartották fogva az emberek elméjét.

10:5 Minden magasztos elképzelés és érvelés, amelyet Isten rólunk szóló ismeretével szemben állítanak, a képzelet szüleményeként lepleződik le és össze is omlik. A lándzsa hegyével [azaz a megigazultság üzenetével] minden olyan gondolatot foglyul ejtünk¹, ami ellenkezések közepette fenyegeti megváltott identitásunkat és ártatlanságunkat. Fegyverünk minőségét az teszi erőteljessé, ami a Krisztus engedelmességéből származó kinyilatkoztatás végső következménye.

(Krisztus engedelmsége jelentéktelenné törpíti Ádám engedetlenségének hatását! Lásd Róma 5:12-21. Az **aichmalōtizō**¹ szó az **aichme**, lándzsa és a **halosis**, elfogni, tehát lándzsával elfogni. Figyeljük meg, hogy míg a kardot közelharcra használják, mint a Zsid 4:12-ben, addig a lándzsát távolról használják. Előre feltartóztatja azokat a gondolatokat, amelyek hozzád szeretnének lopakodni, miközben még a horizonton lebegnek.)

10:6 Finoman be van hangolva a fülünk arra a hangra, amely bennünk visszhangozza az Istenhez való hasonlóságunkat. Mivel ismerjük hiteles eredetünk nyelvét, ezért képesek is vagyunk kifejezni magunkat benne.

(Az **echo**¹ szó azt jelenti, hogy megfogni vagy átölelni; a **hetoimos**² szó, a **heteos** (alkalmasság) régi főnévből származik, ami azt jelenti, hogy beállítva, készen, előkészítve. Az **ekdikeō**³ szó az **ek**, eredetet jelölőből + **dike**, két fél egymásban hasonlatosságot talál. A **parakoē**⁴ szó a **para**, származó, + **akouo**, hallani)

10:7 Pusztán az első benyomás alapján alkottok véleményt? Senkinek sincs titkos előnye Krisztus előtt. Gondoljátok át újra: mindenki egyformán Őhozzá tartozik, mutasson bármit is a látszat, akár felismerik, akár nem!

10:8 Az nem felsőbbrendűség, hogy bizalmam van abban, aki vagyok. Isten nem olyan ajándékot csomagolt be számotokra a személyemben, amely megfélemlít, hanem olyat, amely épít.

10:9 Leveleimnek nem az a célja, hogy ékes szavakkal ijesztgesselek benneteket.

10:10 Egyesek úgy vélik, hogy bár a leveleim erőteljesek, azonban a fizikai megjelenésem gyöngé, és szónoknak se vagyok túl jó.

10:11 Biztosíthatlak benneteket, hogy a leveleim, melyeket ugyan töletek távol írok, hűen tükrözik mindennapi életmódomat.

10:12 Nem szállunk vitába azokkal, akik dicsérni kívánják önmagukat. Miközben versengenek és összehasonlítgatják magukat egymással, teljesen eltévesztik a lényegét. Nem értik¹ meg a közös vagyóságunkat.

*(A **suniami**¹ szó olyan egyesülést jelent, mint két pataké; a gondolatok összeolvadása.)*

10:13 Miért dicsekedjete olyasmivel, amiért egyáltalán nem vehettek magatokra dicsőséget? Az egyetlen érvényes mérce, amely meghatározza az életünket, és megmagyarázza, hogy miért léptünk¹ az evangéliummal ajtótok elé, az, amellyel Isten mért meg minket Krisztusban.

*(A hőmérsékletet nem lehet vonalzóval mérni. Az **ephikneomai**¹ szó, az **epi**, folyamatos ráhatás és a **hēkō**, jött, megérkezett, jelen van szóból. Lásd Róma 6:14 A bűn volt az uratok, amíg a törvény volt a mértéketek. Most a kegyelem uralkodik. [A törvény a bűnnek való rabszolgaságokat tárta fel, a kegyelem pedig most feltárja a bűntől való szabadságokat.] Továbbá Róma 3:27. A hit törvénye eltörli a cselekedetek törvényét. Ami azt jelenti, hogy hirtelen nem maradt semmi, amivel bárki dicsekedhetne. Senki sem különb a másiknál. [A kérkedésnek csak akkor van értelme, ha van kivel versenyezni vagy van kit lenyűgözni.] „Az Isten szerinti megigazultság által mindenki egyenrangú hitet nyert.” Lásd 2Pét 1:1 RSV A cselekedetek törvényének operációs rendszere az akaraterő. A hit törvényének operációs rendszere a szeretet. Gal 5:6 A szeretet hozza mozgásba a hitet. A törvény döntések elé állította az embert. A kegyelem felébreszti a hitet. Az akaraterő kimeríti, a szeretet lánggra lobbantja. Ha a döntések meg tudnának menteni minket, mi magunk lennénk a saját Megváltónk. Az akaraterő a törvény nyelve, a szeretet a kegyelem nyelve, és ez gyújtja meg a hitet, amely romantikához vezet. A szerelemben esés messze felülmúlja a 'döntés meghozatalát, hogy higgyünk a szerelemben'. Lásd Róm 7:19)*

10:14 A nektek végzett szolgálatunk a bizonyíték arra, hogy nincsenek olyan földrajzi korlátok, amelyek kizárhatnának benneteket Jézus Krisztus evangéliumából.

10:15 Nem versengünk másokkal a tagságotokért. A mi jövőképünk számotokra az, hogy hitetek teljes aratássá érjen. Ez a mi alapszabályunk, nincs más elvárásunk. Amilyen mértékben érik a hitetek, olyan mértékben növekszik a mi szántóföldünk is közöttetek.

10:16 Ti vagytok a mi segítők, akikkel együtt kiterjesztjük hatáskörünket, és elérjük a szomszédos régiókat is, azon túl is, ami rátok korlátozódik. Itt az evangélium a főszereplő, nem pedig az ember alkotta szolgálatok rejtett céljai.

10:17 Ha tehát dicsekedni kívántok valamivel, dicsekedjete az Úrral.

(Ahogyan Jeremiás írja a 9:23-24-ben: „Ne dicsekedjenek a bölcsek bölcsességükkel, ne dicsekedjenek a hatalmasok erejükkel, ne dicsekedjenek a gazdagok gazdagságukkal, hanem aki

dicsekszik, az dicsekedjék abban, hogy megért és megismer engem, hogy én vagyok az Úr, aki állhatatos szeretetet, igazságot és megigazultságot viszek végbe a földön, mert ezekben gyönyörködöm - mondja az Úr.”)

10:18 A hiteles szolgálat igazi receptje¹ nem az ügyes reklámfogásokban rejlik. Hagyjátok, hogy az Úr ajánljon titeket, Ő legyőzi a legjobbakat!
(A **dokimosz**¹ szó jelentése próba, bizonyíték, elfogadott, különösen az érmék és a pénz esetében.)

11. fejezet

11:1 Lehet, hogy ez egy kicsit ostobán hangzik, de kérlek, viseljete el engem.

11:2 Isteni féltékenységet érzek irántatok. Olyan ez nekem, mintha én lettem volna a násznagy, aki arra kérlek benneteket, hogy kizárólag az egyetlen férjetekhez tartozzatok, és úgy mutattalak be titeket, mint tiszta menyasszonyt a Krisztusnak.

11:3 Aggódom értetek, hogy a Krisztustól való elválasztottság illúziója² miatt elemésztődtök¹, és akárcsak Évának, elhomályosul³ a tekintetetek, megtévesztve⁴, hogy hazugságot higgyetek magatokról. A kísértés az volt, hogy a teljességünkről szóló igazságot, azt, hogy kik vagyunk, felcseréljük a tökéletlenség, kik nem vagyunk, és a szégyen gondolatával. Azt gondolva, hogy a tökéletességhez a ti fáradozásotokra és mindenféle fárasztó munkára van szükség.

(A **phiteiro**¹ szó azt jelenti, hogy sanyargatni vagy elsorvadni, elkallódni. Az elkülönülés bármilyen gondolata azt okozza, hogy az ember elsorvad a magányban. A **haplotes**² szó a **hama**, az egyesülés része, és a **pleko**, fonni vagy összefonni; lefordítva: egyszerűséggel vagy keveretlenül. Lásd a Jakab 1:5 kommentárját a szemek összefonódásáról. A görög **ophis**³ szót kígyónak fordítják, és az **optomai**, bámolni szóból származik, ebben az esetben egy vizuális elképzelést illúzióval mutat be. A **exapataō**⁴ szó az **ek**, forrás + **apateo**, apátia szóból a megtévesztés forrása, hit nélkül lenni, hazugságot hinni magunkról. Zsid 4:6 Izrael a hitetlensége miatt halt meg a pusztában. [Mind Ádám, mind Izrael hazugságot hitt önmagáról. Num 13:33; Józs 2:11; 2Kor 4:4]. A **panourgia**⁵ szó, a **pas**, minden, és **ergon**, munka vagy fáradtság szavakból, ahol az egész létezésed fárasztó munkára korlátozódik. Ezt a szót gyakran fordítják ravaszágnak vagy félrevezetésnek. Lásd még 2Kor 4:2 Elutasítottuk azt a bujkáló szándékot, ami a kegyelmet szeretné „kiegyensúlyozni” egy kis törvény alkalmazásával. Távol tartottuk magunkat minden homályos ravaszkodástól, ami Isten szavát úgy befolyásolja, hogy olyan jelentést sugalljon, amit az valójában nem mond.)

11:4 A bennetek lévő visszhang alapján tudni fogjátok, hogy az a Jézus, akit valaki más hirdet, ugyanaz a Jézus-e, akit mi hirdetünk nektek. Fel fogjátok ismerni ugyanazt a szellemet. Ha más szellemről van szó, akkor nem ugyanaz az evangélium. Udvarián eltúrnétek a megtévesztést, azért mert előkelő nevek és rangok csomagolásában érkezik?

11:5 Semmivel sem vagyok alacsonyabb rendű, mint azok az apostolok, akiket ti olyan nagyra értékeltetek.

11:6 Nem azért vagyok itt, hogy szórakoztassalak titeket a szóközi képességeimmel, vagy hogy lenyűgözzelek benneteket önmagammal¹, hanem hogy lenyűgözzelek benneteket magatokkal. Ez nem a beszédem hihetőnek hangzó szavaiban rejlik, hanem abban, amiről tudom, hogy igaz rólatok. Ez világosan megmutatkozik a veletek való kapcsolatunk minden területén.

(Lásd 1Kor 2:4 Üzenetem nem a világi bölcsesség meggyőző érvein alapult, mivel céloim nem az volt, hogy az embereket magamhoz irányítsam¹, hanem inkább a Szellem őbennük való erőteljes működéséhez vezessem. [Thayer görög definíciója szerint az **apodeiknumi**¹ szó azt jelenti, hogy az ember önmagától elfelé mutat. E szó korábbi fordításai gyakran azt a benyomást keltették, hogy a nagy csodatevő, Isten embere ellopja a show-t, és szórakoztatja a tömeget. Ez annyira nem illett

Jézusra és Pálra. Pál soha nem ír arról, hogy hány embert gyógyított meg, vezetett hitre, stb. Mindent elsőprő gondja az volt, hogy a mi értelmünk szemeit megvilágítsa Krisztus bennünk való kinyilatkoztatása. Figyeljük meg a 2Korintusi 10:10 [RSV] verset: „Mert azt mondják: 'A levelei súlyosak és erősek, de a testi jelenléte gyenge, és a beszéde semmitmondó.'” Továbbá 2Korinthus 11:6: „Még ha képzetlen is vagyok a beszédben, a tudásban nem vagyok”. - RSV).

11:7 Valami itt nem fér össze! Magamat megalázom, hogy titeket felemeljelek? Azáltal, hogy nem árazom be Isten evangéliumának hirdetését? Talán torz képet mutatok?

11:8 Nekem úgy tűnik, hogy természetesnek veszitek, hogy más gyülekezetek támogatták a felétek irányuló szolgálatomat.

11:9 Még akkor sem terheltelek benneteket személyes szükségleteimmal, amikor nálatok voltam, hanem a makedón barátaittól kaptam ellátást. Nem áll szándékomban, hogy valaha is terhetekre legyek.

11:10 Szolgálatom feddhetetlenségéről bennem Krisztus gondoskodik¹, nem pedig emberi vélemény. Ugyanez vonatkozik a magabiztos örömömre még Akhája vidékein is.
(A **sphragizō**¹ pecsét vagy bélyegző lenyomatával megjelölni. Akhája Görögországnak az a része volt, amelynek Korintus volt a fővárosa.)

11:11 Hogy lehetséges az, hogy azt gondoljátok, hogy nem szeretlek benneteket? Isten ismeri a szívemet.

11:12 Az, ahogyan a dolgokat teszem, leleplezi mások szándékait, akik azt állítják, hogy velünk egy csapatban vannak.

11:13 Nyilvánvalóan az apostolság megtévesztő álarca alatt tevékenykednek, homályos tervekkel. Ők biztosan nem Krisztus apostolai.

11:14 Ez nem is kellene, hogy meglepő legyen, hiszen a Vádló¹ gyakran érkezik úgy álcázva magát, mint a világosság hordozója.
(A **satanos**¹ szó jelentése vádló. A törvény korszaka a vádaskodás szolgálata.)

11:15 Ezért nem nagy ügy, ha a szolgálatában dolgozó társai azt állítják, hogy a kegyelem álcája alatt szintén a megigazultságot tanítják, miközben az üzenetük egyértelműen a saját cselekedeteiken és nem a Krisztus befejezett művén alapuló megigazultságot hirdeti.

11:16 Hadd mondjam meg nektek világosan: ha már szerintetek ostobán viselkedem, akkor kérlek, legyetek szívesek elnézni nekem dicsekvésem ostobaságát.

11:17 Nem mondom azt, hogy „az Úr mondja”. De engedjétek meg, hogy a magam védelmében mondjak néhány ostobaságot.

11:18 Mivel olyan sokan vannak, akik a test szerint dicsekednek, én is beszállhatok a versengésbe.

11:19 A ti bölcsességetek bizonyára felvértez benneteket arra, hogy vigyorogva elviseljétek mások ostobaságait.

11:20 Az a képesség, hogy a dolgokat a bölcsesség emelkedett helyéről szemlélitek, máris megkönnyíti azt, hogy elviseljétek a sértegetéseiket. A szándékuk nyilvánvaló: csak annyit kívánnak elérni, hogy visszatereljenek titeket a saját zsidó törvényeskedésük rabságába. Szeretnének

meggyalázni és felfalni benneteket. Látszólagos próbálkozásaik, hogy a ti szintetekre emeljék magukat, csak arra szolgálnak, hogy arcul csapjanak titeket.

11:21 Mivel Timóteus és én akkoriban nem vettünk részt a hengegésükben, ez a részünkről nektek talán gyengeségnek tűnt. Tudom, hogy ennek esetleg nincs értelme számotokra, de bármilyen szélsőséges intézkedésekkel büszkélkednek is, meg tudok nekik felelni.

11:22 Minden lehetséges előny, amelyre a természetes származásuk révén hivatkoznak, legyen az a héber nyelvük, a zsidó identitásuk vagy a kapcsolatuk magával Ábrahám pátriárkával, én fel tudok érni vele. Az összes előnyt, amire természetes származásuk révén hivatkoznak - legyen az a héber nyelv, a zsidó identitás vagy az Ábrahám ősatyához fűződő kapcsolatuk -, én magam is birtokolom.

11:23 Ha össze akarjátok hasonlítani a megjegyzéseket, arra való igényüket, hogy ők Krisztus szolgálói, homályba borítom. Személyes tapasztalatból beszélek. Egyikük sem tudott volna velem versenyezni, ha az elszenvedett fáradságok szélsőségeiről esne szó: sokszor megverték, minduntalan bebörtönöztek, gyakran szemtől szemben álltam a halállal.

11:24 Hogy pontosabb legyek, a gyalázatos egy híján negyven korbácsütést, ötször kaptam a zsidóktól.

11:25 A rómaiak háromszor megbotoztak. Egyszer megköveztek és hagytak volna meghalni. Utazásaim során háromszor szenvedtem hajótörést. Egy éjszakát és egy napot sodródtam a tengeren.

11:26 Gyakori utazásaim miatt többet voltam úton, mint a legtöbb ember, akit ismerek. Megáradt folyókkal kellett szembenéznem, rablók támadtak meg, életveszélyes helyzetekkel találkoztam zsidó és pogány részről egyaránt. Bármerre fordultam, mindenütt nagy veszéllyel kellett szembenéznem, akár városban, akár vidéken, vagy a tengeren. Úgy tűnt, hogy nem maradt számomra biztonságos hely ezen a földön. Még keresztény társaim között is viták és árulások csapdájába estem.

11:27 Gyakran rendkívül kimerített a megterhelő munkamennyiség. A lista még hosszan folytatódik: Sokszor volt álmatlan éjszakám. Sűrűn kényszerültem böjtölni, mivel nem volt mit ennem vagy innom. Csípős hidegben szélsőséges kiszolgáltatottságot szenvedtem el, mert nem volt semmilyen meleg ruhám.

11:28 A sok külső kihívás mellett, amelyekkel naponta szembesülök, mindenütt teljes szívemből folyamatosan gondoskodom a gyülekezetekről.

11:29 Ne beszéljetez nekem gyengeségekről és botránys sértésekről! A saját bőrömmön tapasztaltam meg! A kereszt botránysa lángra gyújtja bennem az elszántságot.

11:30 A gyengeségeim jelentik a hírneveimet.

11:31 Isten, a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja átfogja az életem és tanúságtételem teljes látóhatárát. Jézusban az idők végső értelme és logikája¹ gyönyörűen kristályosodik ki. Ő a világegyetem alapvető értelme.

(A gyakran áldásként fordított **eulogētos**¹ szó az eu, szép vagy jól sikerült, és a logosz, szó, gondolat vagy logika szóból származik.)

11:32 Ó igen, és itt van még egy kis kaland: amikor Damaszkuszban voltam, Aretász király helytartója katonai őrseget állított fel Damaszkusz városában, hogy vadásszanak rám és fogságba vessenek.

11:33 A városfal egyik ablakán keresztül menekültem el, miután egy kosárban leeresztettek. *(Apostolok Cselekedetei 9:25)*

12. fejezet

12:1 Nem lenne helyénvaló, ha bármivel is úgy dicsekednék, mintha azt saját magamnak köszönhetném. Magabiztos meggyőződésemmel abban, amit az Úr kinyilatkoztatása által kaptam, nem tévesztendő össze a göggel.

12:2 Tudok egy találkozásról Krisztusban, ami tizennégy évvel ezelőtt történt, amikor egy személy a harmadik égbe lett áthelyezve.

12:3 Csak Isten tudja, hogy testben vagy testen kívül történt-e. Nekem ez nem igazán számít.

12:4 Ez a személy a paradicsomba ragadtatott fel. Ott olyan szavakat hallott, amelyeket nem lehetett emberi nyelven megfogalmazni. Olyan beszélgetést értett meg, amely nem emberi gondolkodásból eredt¹.

*(Az **exousia**¹ szónak két összetevője van, az **ek**, egy előjárószó, amely valaminek az eredetére mutat, és az **eimi**, én vagyok, ebben az esetben Pál arra utal, hogy ki vagyok én, mint emberi lény.)*

12:5 Ezzel a találkozással határozottan dicsekszem, mert ennek semmi köze önmagam népszerűsítéséhez. Inkább azzal dicsekszem, ami rámutat arra, hogy egyedül nem is voltam rá képes. Az isteni kinyilatkoztatás ajándék, nem pedig jutalom.

12:6 Bár jogosan dicsekedhetnék, inkább nem teszem. Az életem önmagáért beszél, és nincs mit rejtegetnem.

(Lásd még 1 Kor 4:10-14 és 2 Kor 6:4-8)

12:7 Ezekkel a szellemi kinyilatkoztatásokkal éles ellentétben az elszenvedett fizikai fájdalom és a súlyos kellemetlenségem egy pillanatra megzavarta a figyelmemet. Mintha a vádaskodás régi gondolkodásmódja [a Sátán] meggyőződött volna arról, hogy ez a nyomorúság valójában Isten módszere arra, hogy alázatban tartson.

*(Vegyük észre, hogy ez nem Isten, hanem a Sátán küldötte volt. A **satanas** szó azt jelenti, hogy vádló. E rendkívül nagy következményekkel járó kinyilatkoztatások által Pál megértette, hogy valóban együtt ülünk Krisztussal a mennyei helyeken. Feltámadásában már minden vádaskodáson túlra emelt bennünket. Lásd Hóseás 6:2 és Ef 2:5-6. Nem érhetjük el könnyebben megváltott ártatlanságunk boldogságát, mint amikor felismerjük, hogy Krisztussal együtt ülünk a trónteremben. Kol 3:1-3)*

12:8 Majdnem elhittem ezt a hazugságot, sőt háromszor is könyörögtem az Úrhoz, hogy távolítsa el a tövist a testemből.

12:9 Végül rájöttem, hogy a kegyelem Isten nyelve. Ó nem a tövis által szól. Azt mondta nekem: „Az én kegyelmem emel¹ fel téged, hogy teljesen megalégedett legyél.” És most ahelyett, hogy saját gyengeségem érzése borítana el, Isten erejének tudata borít el. Ó, micsoda boldogság² örülni annak, hogy gyengeségeim közepette Isten kegyelmének ereje hajlékommá³ válik!

*(Az **arkeo**¹ szó az airo szóból ered, ami azt jelenti, hogy felemelni. A **hedista**² szó a **hedeos** szóból ered, azt jelenti, hogy öröm. A **episkenoos**³ szónak két összetevője van: epi, folyamatos ráhatás és*

skenoo, táborozni, sátorban lakni; a **skenos** főnév az angol skin szóra emlékeztet. Pál azt sugallja, hogy Isten kegyelme úgy illeszkedik hozzád, mint a bőr. Az ember az ő kegyelmének tudatában érzi magát a legjobban.)

12:10 Most már csodálatosan¹ más lelkiállapotot élvezek, amikor olyan dolgokkal találkozom, amelyek miatt alapesetben gyengének érezném magam, legyen szó sértésekről, vagy olyan helyzetekről, amikor szinte hátam mögé szorított karral² kell megtennem valamit. Legyen szó üldöztetésről, vagy szűkös térbe történő bezártságról. Krisztusnak köszönhetően minden alkalommal, amikor gyengeséggel találkozom, a vagyokságom erejébe menekülök.

(Az **eudokeo** szó az **eu**, jól csinált, szép, és **dokeo**, véleményt alkotni - összetett szó. Az **anagkē**² szó a kar behajlítására, mint amikor a karodat a hátad mögé zárják, ahol a saját megtisztulásra vagy megmenekülésre irányuló erőfeszítéseid teljesen lehetetlenné válnak. A **stenochōria**³ szó, a hely szűkösségét jelenti. Az **eimi**⁴ szó, létige, vagyok.)

12:11 Nem az én stílusom, hogy ennyit beszéljek magamról, de most ostobán védem a hírneveimet a ti nagyra becsült apostolaitokkal szemben. Igazából én azt reméltem, hogy ti inkább védeni fogtok engem!

12:12 Mindazok a jelek, amelyek a megbízatásomat és apostolságomat megerősítették, rajtatok mutatkoztak meg. Ezek a jelek, csodák és hatalmas tettek következetesen kísérik a szolgálatomat.

12:13 Miként lehetséges, hogy úgy érzitek, elhanyagollak titeket? Az egyetlen dolog, amiben másképp bántam veletek, mint a többi gyülekezettel, az az, hogy nem terheltelek benneteket velem szemben semmiféle anyagi kötelezettséggel.

12:14 Ez lesz a harmadik látogatásom nálatok, és most sem áll szándékomban semmilyen módon megterhelni benneteket. A pénzetek nem gazdagíthat engem, de a barátságotok nagyon is. A szülők feladata, hogy gondoskodjanak a gyermekeikről, és nem fordítva.

12:15 Örömmel vállalom minden költséget, még azt a szélsőséges helyzetet is, hogy csődbe megyek a kedvetekért. Mégis úgy tűnik nekem, hogy minél jobban kimutatom a szeretetemet, annál kevésbé szeretnek.

12:16 Talán rejtett szándékkal, álnoksággal csaltalak meg benneteket?

12:17 Talán valaki, akit azért küldtem, hogy szolgáljon benneteket, visszaélt veletek?

12:18 Arra kértem Tituszt, hogy bátorítson benneteket közös hovatarozásunkban¹, és vele együtt küldtem testvérünket [Lukácsot]. Vajon Titusz kihasználta benneteket? Nem ugyanabban a szellemben viselkedtünk-e, és nem ugyanazt a benyomást hagytuk-e magunk után?

(A **parakaleo**¹ szó a **para** előjárósóból származik, amely a közelséget jelzi, egy hatássférából kiinduló dolgot, a lakóhely egyesülésének sugallatával, a szerzőjétől és adójától származik, onnan ered, azt a pontot jelöli, ahonnan egy cselekvés ered, bensőséges kapcsolat; és a **kaleo** szóból, amely a névvel, családnévvel való azonosítást jelenti. Jézus ugyanilyen minőségben mutatja be a Szent Szellemet: parakletosz, ami közeli társat, rokont jelent. [János 14:16])

12:19 Nem az a szándékom, hogy a ti károtokra igazoljam magam. Isten tudja, hogy minden szavunkkal az az őszinte vágyunk, hogy építsünk benneteket Krisztusban, szeretteim.

12:20 Nem kívánom, hogy látogatásommal akár a ti elvárásaitokban, akár az enyémeinkben csalódás ébredjen. A kétes viták, a kicsinyes féltékenykedések, a fellobbanó érzelmek, a megosztottság, a rosszmájúság, a pletykák, a felfuvalkodott önző törekvések és a viszály semmiképpen sem

igazolhatók, és nem is szabad megengedni, hogy helyettesítsék azt a gazdag és építő közösséget, amelyre számíthatunk.

12:21 Semmiképpen sem kívánom, hogy újra megalázzanak, miközben szembesülök az erkölcstelenséggel, a házasságtörés és a kicsapongás ugyanazon régi gondolkodásmódjával és bűneivel. Ez összetörné a szívemet. Isten tudja.

13. fejezet

13:1 Most, hogy harmadszorra készülök meglátogatni benneteket, eszembe jut az Írás, amely azt mondja, hogy két vagy három tanú szájából minden szó meg fog állni.

13:2 Ezt a kérdést már a második látogatásom alkalmával is érintettem, és most, távollétemben, ezzel a levéllel ismét megteszem: amikor megérkezem, nem fogom eltűnni azoknak a makacs hozzáállását, akik folytatni akarják régi¹, eltorzult cselekedeteiket.

*(A **prohamartia**¹ szó fordítása régi bűnök vagy korábbi bűnök, a **pro**, korábbi, és a **ha**, nélkül és **merosz**, kiosztott rész vagy forma szóból; arra utal, hogy milyen torz ítélkezési mintáink voltak önmagunkról, és ezzel igazoltuk a hazugságokat, amelyeket magunkról és egymásról hittünk.)*

13:3 Az én saját gyöngeségeimről tett tanúságtételeim nem vonják el a figyelmet Krisztus szavának bennetek gyakorolt erőteljes hatásától. Ennek elég bizonyítéknak kell lennie számotokra a szolgálatom feddhetetlenségére.

13:4 Látszólag olyan ellentmondás, amikor Krisztus testének gyengeségére gondolunk, arra, hogy milyen szörnyű halált szenvedett el a kereszten, miközben Isten ereje annyira egyértelmű őbenne, aki az élet forrása. A saját életünk is gyakran tükrözi ugyanazt az ellentmondást, aminek Krisztusban tanúi voltunk. Bátorításotokra mondom ezt: a gyöngeségünk időszakai olyan közvetítő közegeké válnak, melyen keresztül Isten ereje mutatkozik meg. Ez az életünk titkos forrása, amiben Krisztus által részesülünk.

13:5 Arra kérek benneteket, hogy vizsgáljátok¹ meg a hitet ti magatok, hogy kipróbáljátok magatokon, mi az, amit valóban hisztek. A hit sokkal több, mint a történeti Krisztusba vetett babonás hit pusztá máza. A hit arról szól, hogy az ellentmondások közepette is felismeritek Jézus Krisztust önmagatokban. Úgy, amint az ércet olvasztótégelybe helyezve, a kohóban szétválasztják² a salakot az aranytól, térjete az arra a felismerésre, hogy Ő tibenetek lakozik. Ha úgy tűnik számotokra, hogy Ő hiányzik az éleletekből, akkor kezdjétek újra a vizsgálatot, mert nyilvánvalóan rosszul végeztétek el.

*(A hőmérsékletet nem lehet vonalzóval mérni. Pál a **peirato**¹ szót használja: közelről megvizsgálni, a **peira**, átdöfni szóból; vizsgálat, hogy megállapítsuk valaminek a rejtett értékét; szintén a peras szóból, amely a végletről vagy a legtávolabbi határról beszél. A hit nem egy máz, amely eltakarhatja az esetleges depressziót vagy csalódást, amikor nehéz időkkel kell szembenéznünk. Figyeld meg, hogy Pál nem arról beszél, hogy te ellenőrizd le azt a hitrendszert, amiben hiszel, hanem arról, hogy magadon próbáld ki a hitet. Csak egyetlen érvényes hit van, nem az, amit mi hiszünk Istenről vagy magunkról, hanem az, amit Isten hisz rólunk. Pál azt akarja, hogy te magad fedezd fel, mit hisz Isten rólad. Isten meg van győződve a benned lakozó Krisztusról, most azt akarja, hogy te is ugyanezen a meggyőződésen legyél. Ezután a **dokimatzo**² szót használja, mint a fémek vizsgálatánál. Az önvizsgálatnak semmi köze a rejtett bűnök és hibák megtalálásához. Az egész arról szól, hogy Krisztust felismerd magadban. A kohó célja nem a salak, hanem az arany kimutatása. Maga Krisztus a hit bizonyítéka, ő a remélt dolgok tartalma, a nem látott dolgok bizonyítéka. Zsidókhöz írt levél 11:1. Az igazság próbája bolondbiztos. Lásd a 8. verset. Az igazságot nem fenyegeti a mi vizsgálatunk. Lásd még 2Korintus 4:18 Nem tartjuk számon azt, ami a felszínen az érzékek számára oly nyilvánvalónak tűnik. Ez mulandó és lényegtelen. A bennünk lévő*

láthatatlan, örökkévaló birodalom az, ami teljes figyelmünket magáénak tudhatja, és ami rabul ejti tekintetünket. 2Korintus 4:7 Ezt a kincset ott fedeztük fel, ahol mindvégig el volt rejtve, ezekben a törékeny, agyagból készült bőrruhákban. 1Korintus 1:6 Krisztus tanúbizonysága biztosan be van bizonyítva bennetek. [Teljes tudás birtokában vagytok és annak teljes kifejezését mutatjátok, mert bennetek a Krisztus igazságának bizonyítékai megerősítésre találtak. - NEB])

13:6 Nagyon remélem, hogy Krisztus bennetek lakozásának felfedezése során felismeritek, hogy mi magunk is ugyanúgy átmentünk a próbán.

13:7 Ószinte imádságom az, hogy még ha nem is látjátok úgy, hogy a ti megítélésetek szerint megfelelünk a követelményeknek, akkor se használjátok a mi nyilvánvaló kudarcunkat ürügyként arra, hogy kizárjátok magatokat.

13:8 Valaki közönye az igazsággal szemben semmiféle hatalommal nem bír, hogy annak az igazságtartalmát valamelyest is megkérdőjelezze vagy azt mássá formálja. Semmit sem tehetünk az igazság ellen, csak az igazságért.

(Róm 3:3 A kérdés az, hogyan befolyásolja az, hogy valaki nem hisz Istenben, azt, amit Isten hisz? Eltörölheti-e a hitetlenségük Isten hitét? [Az, hogy mi mit hiszünk Istenről, nem határozza meg őt. Isten hite határoz meg minket. Lásd az RSV fordítását: „Mi lenne, ha néhányan hűtlenek lennének? Az ő hűtlenségük semmissé teszi Isten hűségét? Semmiképpen sem.”] Róm 3:4 Isten szavát nem fenyegeti veszély. Valójában, ha az egész emberiség elbukik, az igazság sértetlen marad. Az igazság Istenben van meghatározva. Azt az emberi tapasztalat nem cáfolja, de nem is bizonyítja. Az ellentmondás nem ijeszti meg és nem csökkenti le Isten hitét. A Szentírás feljegyzi, hogy Istent igazolja a saját szava. Megerősíti, hogy Isten ígérete és célja nem kerül veszélybe az emberiség kudarc miatt. És Isten hírnevét sem fenyegeti a mi viselkedésünk. [Az igazság nem népszavazás által válik igazzá. Már most annyira igaz, amennyire az, mert Isten hisz benne. Hitből hitbe megy, mondja Pál. [Róm 1:17] Nem örömhír, amíg Isten megigazítása nincs kinyilatkoztatva. „Semmit sem tehetünk az igazság ellen.” [Lásd 2 Kor 13:5.8] Dávid bűne nem törölte el Isten ígéretét. „De irgalmasságomat nem vonom meg tőle, és háza biztosan felépül, és királysága örökké előttem marad, és trónja örökre fennáll.” [2Sám 7:15-16]])

13:9 Örülünk annak, hogy gyengeségünk arra szolgál, hogy ti erősnek bizonyuljatok. Imádkozunk, hogy megtaláljatok minden bizonyítékot, amire szükségetek van ahhoz, hogy meggyőződjetek saját tökéletességeitekről.

13:10 Valahogy jobbnak tűnik, ha a gondolataimat írásban közlöm veletek. Azt hiszem, ha most fizikailag jelen lennék köztetek, talán kevésbé lettem volna tapintatos. Mégis aki vagyok¹ az Úrban, az ajándék számotokra. Csak építeni akarlak benneteket. Nincs bennem semmi, ami árthatna nektek. (Az **exousia**¹ szó az ek, forrás és az eimi, én vagyok szóból, gyakran fordítják tekintélynek. Így ez így hangzana: aszerint a hatalom szerint, amelyet az Úr adott nekem, hogy építsek benneteket, és ne csalódjatok.)

13:11 És most, kedves barátaim, azt kívánjuk nektek, hogy örüljétek és teljesen meggyökerezetek, az igazi identitásotok közvetlen közelében élve az életeteket! Abban a tudatban, hogy egyek vagyunk, tökéletes harmóniában összeillesztve. És tudva, hogy Isten a ti állandó társatok, és hogy ő maga a szeretet és a béke forrása.

(A **parakaleo**¹ szó a **para** előljárószóból származik, amely a közelséget jelzi, egy hatássférából kiinduló dolgot, a lakóhely egyesülésének sugallatával, a szerzőjétől és adójától származik, onnan ered, azt a pontot jelöli, ahonnan egy cselekvés ered, bensőséges kapcsolat; és a **kaleo** szóból, amely a névvel, családnévvel való azonosítást jelenti. Jézus ugyanilyen minőségben mutatja be a Szent Szellemet: parakletosz, ami közeli társat, rokont jelent. [János 14:16] A καταρτίζω **katartizō**² szó jelentése: teljesen helyreállítani.)

13:12 Öleljétek át egymást isteni szeretettel!

13:13 Minden szent a szívébe zár titeket.

13:14 Az Úr Jézus Krisztus kegyelme, Isten szeretete és a Szent Szellem közössége legyen mindnyájatokkal!

Fordította: Cseh Péter Mihály 2023. február 10 – március 15.